

Předmluva.

Již v době, kdy jsem psal veliké dílo: „Bible ve světle mystiky“, měl jsem v úmyslu vyložit také alespoň některé partie ze Starého zákona. Nyní dochází k částečnému uskutečnění tohoto mého úmyslu a tak podávám svým milým čtenářům výňatky ze slavných žalmů Davidových a osvětluji je po stránce mystické.

David byl, jak známo, druhým králem židovským. Byl synem Isaie z Betlehema, byl miláčkem krále Saula, a statečným bojovníkem. Ubil Goliatha, ale pak se spikl se Samuelem a se stranou kněžskou proti králi a musil uprchnouti k Filištínským. Bojoval s nimi pak proti Saulovi a po pádu jeho, roku 1033 před Kr., vstoupil na trůn Judy. Ale teprve po zavraždění Isboetha, roku 1025 př. Kr., byl všeobecně uznán za krále. Vládl až do roku 993 př. Kr. Šťastnými válkami se sousedními národy, hlavně s Jebusitskými, Moabitskými, Ammonitskými, Edomitskými, Filištínskými atd. založil vlastně velikost israelské

říše, upevnil theokratickými formami království, pozvedl Jerusalema na sídelní město a na středisko náboženského kultu. David vládl ve smyslu orientálského despotismu, musil zápasiti s harémovými intrikami a s povstáním svých synů Absolona a Adonia, ale přes mnohé nedostatky svého charakteru byl stranou kněžskou dáván za vzor zbožného vladaře. Podle podání je spisovatelem četných žalmů a zakladatelem posvátné poesie israelské.

Tolik praví o králi Davidovi dějiny. Je jisto, že král David byl kromě Šalamouna nejslavnějším králem Israelských a že jako Šalamoun byl zasvěcencem čili adeptem, jenž mluvil s Bohem tváří v tvář. Nedosáhl snad oné výše jako Šalamoun, jenž proslul také svými magickými silami, ale jako básník Šalamouna daleko předčí.

Žalmy Davidovy mají pověst více než slavnou. Tradice o nich praví, že alespoň některé z nich mají přímo zázračnou nebo jinak mystickou moc a že jejich vyslovováním v určitých dobách lidského utrpení lze odvrátiti anebo alespoň zmírniti všechno zlo, které může člověka potkat. Pro tuto pověst, zajisté že mnohokrát ospravedlněnou a potvrzenou, jsou žalmy Davidovy nejváženější částí Starého zákona jak mezi Židy, tak mezi křesťany.

V prvním Mystickém slabikáři při jmenech dváasedmdesáti andělů čili t. zv. Šemhamforasu

jsem uvedl žalmy, které jest se modliti za určitých okolností buď jako mantramy za odvrácení nějakého zla, nebo jako prostředky k docílení určitých milostí Páně.

V žalmech je ukryta zajisté mystická kabbalistická síla, která člověku, z upřímného srdce se modlícímu, zcela jistě přináší vždycky vlivy blahodárné, a to i tehdy, když by v tyto účinky nevěřil. V této pravdě spočívá právě tajemná síla všech podobných posvátných průpovědí čili mantramů, tak jako je ukryta ve kterémkoliv jménu božím. Podpirám toto své tvrzení výrokem velkého Mistra Rama Krišny, který se vyjádřil, že jediné vyslovení jména božeho, ať se zbožností nebo v úzkosti, nebo volky nevolky a za okolností jakýchkoliv, přináší člověku vždycky veliký užitek.

Je ovšem jisto, že při vyslovování žalmů se srdcem zbožným a obráceným k Bohu je a musí býti tento užitek mnohonásobně větší než vyslovuje-li člověk tyto posvátné věty ledabyly nebo snad dokonce s nevěrou.

Ale kromě této tajemné síly, již rozumem lidským nemožno chápati, jsou v žalmech obsaženy ještě také poučky čistě mystické. Ne ve všech žalmech, ale ve mnohých jejich verších, a mým úkolem bude v této knize uváděti ony mystické verše a pokud možno je vysvětliti.

Kniha je uspořádána tak, že výňatek žalmu je číslován a stejně i dotyčný verš, při čemž žalmy jsou citovány podle bible v překladu králickém z roku 1613.

Přeji všem čtenářům, aby jim knížka tato přinesla co největší duchovní užitek, tak jako mnohým milionům zbožných čtenářů z minulých století — pak bude práce moje skvěle odměněna.

Na Král. Vinohradech v měsíci březnu 1935.

Karel Weinfurter.

Žalm I. 1

1. Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných a na cestě hříšníků nestojí a na stoličce posměvačů nesedá.

2. Ale v zákoně Hospodinově jest libost jeho a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.

3. Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede.

Kdo miluje zákony boží a kdo v zákoně božím ve dne v noci přemýšlí, ten provádí mystickou koncentraci, poněvadž nejpřednější zákon boží stanoví, aby každý člověk hledal v sobě svého Boha a došel tak spásy. Tento svrchovaný zákon je zákonem universálním proto, že účelem člověka na zemi jest hledati svého vnitřního Boha a spojití se s ním. Často čítáme v různých spisích filosofů a slyšíme v přednáškách pokusy na thema: „Jaký je cíl života?“ Lidé svým omezeným rozumem se nadarmo pokoušejí světskými cestami najíti pravý cíl a pravé usměrnění lidského žití, neznají-li tajné cesty, která vede k Bohu a jež jest zároveň prostředkem k dosažení onoho nejvyššího cíle, svrchu naznačeného,

a zároveň je nejpřednější povinností každého člověka. Žalmista praví, že člověk spravedlivý má přemýšlet v zákoně božím, ve dne v noci. To znamená, že má se soustřeďovat na vnitřního Boha pokud možno nepřetržitě, tedy i v noci, když se probudil, ba ten, kdo je zvyklý provádět mystické cvičení, provádí je i ve snu.

Žalmista praví dále, že takový bude jako strom zasazený při tekuté vodě, totiž bude stále ovlažován věčným pramenem moudrosti božské, takže ovoce své vydávati bude, totiž moudrost onu bude dávat jiným, a jeho list neuvadne, poněvadž dojde života věčného a šťastně se mu povede.

5. A protož, neobstojí bezbožní na soudu, ani hříšníci, v shromáždění spravedlivých.

Shromáždění spravedlivých jest nerozborný kruh velkých Mistrů, kteří chrání ty, kteří jsou Bohu věrni a kteří zároveň zamezují pád ostatního lidstva do největší hlubiny bezbožnosti. O těchto Mistrech se zmiňuje David hlavně také v žalmu 149.

Žalm II. 2

7. Vypravovati budu úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě.

8. Požádej mne, a dám národy, dědictví tvé, a končiny země, vladařství tvé.

Toto místo se shoduje s mnohými výroky Mistra Eckeharta. Každý mystik zasvěcený jest synem božím, k němuž Pán mluví tak jako

v tomto žalmu k Davidovi. A jemu, zasvěcenému, požádá-li, dá Bůh vše, nač jen pomyslí, poněvadž vše jest jeho dědictvím, protože jest synem božím. Bůh jest podle indické legendy jako „strom přání“. Kdo usedne pod tímto stromem, obdrží okamžitě to, nač si jen pomyslí. Tato myšlenka o čarovném stromu přání se opakuje v národních pohádkách všech věků a ve všech zemích, v rozmanitých tvarech. Každý zná kouzelnou lampu Aladinovu, nebo čarovnou mošnu, nebo pohádku o kouzelném stolečku a mnohé jiné varianty této myšlenky. Za všemi těmi symboly jest neomezená síla božská, kterou si získává zasvěcenec a jenž ovládá pak celou přírodu, viditelnou i neviditelnou. Ve většině těchto pohádek jest charakteristickým příznakem, že obyčejně dosáhne těchto zázračných prostředků buďto hlupáček — v našich pohádkách hloupý Honza — nebo člověk chudý, který nemá ani tušení, jakým darem byl obšťasten. To naznačuje pravdu, že této milosti může dosáhnout jen člověk prosté mysli, ale nikdy ne rozumář, který právě svým zevním rozumem zahrazuje si cestu k božství.

Chabým odleskem této všemohoucí síly, která jest dána adeptovi, jsou náznaky, uvedené v knihách Mulfordových, neboť ten, kdo dovede správně mysliti, a kdo ze svých myšlenek utvoří přitažlivé magnety, může již za obyčejného života státi se velikým v magii myšlenek a může si přitáhnouti vše dobré, ale také neopatrností vše špatné. Kdo totiž by dosáhl mistrovství v magii myšlenek a naprostého vyvrcholení, byl by asi jako člověk, který se posadil znenadání pod čarovný strom přání. Mistr Rama Krišna

o tom vypravuje, že takový člověk si přál, aby měl bednu zlata. A ihned před ním stála bedna naplněná zlatem. A milý člověk si přál, aby měl krásnou dívku. Okamžitě se u něho objevila krásná dívka, Ale potom si člověk vzpomněl, kdyby tak přišel tygr a sežral ho. A okamžitě se objevil tygr a pozřel neopatrného.

To znamená, že člověk již od počátku musí umět kontrolovat svoje myšlenky a představy tak, jako by se ocitl v nejbližší, nám neviditelné říši, totiž v astrálu, kde každá myšlenka se okamžitě uskuteční. Je sice ono uskutečnění klamem, ale pro postiženého je skutečností. V tom je hluboké poučení pro každého, kdo třeba jen sáhne k nejnižšímu stupni myšlenkové magie podle nauk Mulfordových. Ale Mulford znal dobře zákony myšlenek, a proto varuje vždy a všude, abychom vždycky svoje takové přání doprovázeli myšlenkou, aby to bylo podle vůle boží, aby to bylo jedině k našemu blahu a aby splnění našeho přání nikomu neublížilo.

Žalm III. 3

3. Mnozí mluví o duši mé: Nemám tento žádné pomoci v Bohu.

4. Ale ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mne, slávou mou a kterýž povyšuješ hlavy mé.

Stává se velmi často, že lidé nevěřící nebo, hůře ještě, lidé, kteří zavádili o okultismus, chtějí haněti mystika a posmívají se mu, že nemá žádné ochrany boží. To je zákon. Všichni, kdo jdou pravou Cestou mystickou, musí někdy vytrpěti takové útoky. Ani jediný

žák mystiky nemůže toho býti ušetřen. Vzorem k tomu je nám sám Spasitel, Ježíš Kristus. Naproti tomu sám mystik bezpečně ví, že je Pán nablízku a že je mu štítem a hradbou. Proto může a musí každý tak napadený přijímati to s klidem a přesvědčením, že je to jen důkazem plněného zákona — ne jinak. A aby David potvrdil, co napsal ve verši 4., praví dále:

6. Já jsem lehl a spal jsem i zas procítil, nebo mne zdržoval Hospodin.

Toto ulehnutí a spaní a zas procitnutí je mystické vytržení čili po indicku samadhi. Je to naznačeno právě závěrem tohoto verše: nebo mne zdržoval Hospodin. Bůh duši Davidovu držel u sebe. Duch Páně Davida uchvátil a vynesl do své říše.

Žalm V. 5

4. Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost a šetřiti budu.

Slovo „v jitře“ je dvakrát opakováno, poněvadž mystická koncentrace se má nejlépe prováděti ráno, při východu slunce. Naše slunce je symbolem božství a když slunce vychází, tu proudy božské síly ze slunce vycházející jsou nejmocnější a nejblahodárnější.

Žalm VI. 6

6. Nebo mrtví nevzpomínají na tebe, (Hospodine), a v hrobě kdo tě bude oslavovati?

7. Ustávám v úpění svém, lože své každé noci svlažuji, slzami svými postel svou smáčím.

Král David prosí takto Boha, aby ho vyprostil z nemoci i smrti. A ihned potom v následujících verších praví, že Hospodin vyslyšel jeho pokornou modlitbu a že ji přijal. Podle toho vidíme, že David ještě za živa věděl, že bude zproštěn smrti a že bude vykoupen a že došel tedy toho, čemu říkáme mystické znovuzrození a věčný život. Všimněme si také, že David pláče na svém loži. Také Rama Krišna, jak sám popisuje, velmi často ronil slzy, když prosil Nebeskou Matku, aby se mu zjevila a když se to dlouho a dlouho nedělo. To znamená, že touha žáka mystiky musí býti po Bohu tak veliká, že ho nutí až k pláči. Kromě toho je symbolicky ronění slzí také jistým mystickým stavem.

Žalm IX. 9

11. I budou v tebe doufat, kteříž znají jméno tvé, nebo neopouštíš hledajících tě, Hospodine!

Tento verš zřejmě poukazuje k mystickému cvičení jména božího. Kdo zná jméno Hospodinovo? Touto známostí není snad míněno to, že člověk, který ví, jak Hospodin se jmenuje, také zná jeho jméno. Jméno boží zná jen ten, kdo písmenami jména božího pronikl celé svoje tělo i celou svoji duši. Toho lze dosáhnouti jedině dlouholetým mystickým cvičením božího jména, v každé buňce těla až do dřeni kostí, jak to předpisuje Mistr Kerning a podle něho naše křesťanská česká škola mystická. A teprve když

síla božího jména pronikla tě celého, budeš věděti, že znáš opravdu jeho jméno! Pak teprve budeš také znáti celou sílu tohoto jména. A potom se potvrdí to, co praví žalmista David ve druhé části citovaného verše, že Hospodin tě neopustí, když ho hledáš. Toto hledání Boha je právě oním mystickým cvičením, a druhá část verše potvrzuje mystický obsah těchto vět. Totéž provádí však i ten žák mystiky, který cvičí soustředováním se na vnitřní božství mystickou koncentrací, neboť i to je nic více a nic méně než hledání Boha. Ale je to opravdové a k cíli vedoucí hledání Stvořitele a nikoliv snad hledání povrchní z nějakých theologických spisů nebo i třeba jeho hledání podle textu sv. Písma. To je hledání jen rozumové a nevede k cíli, protože rozum na této cestě musí naprosto umlknout.

14. Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz soužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti.

Zde si David nanovo stěžuje do pronásledování se strany nepřátel, kteří, popuzeni temnými mocnostmi, se staví proti každému mystikovi, a sice tím více, čím je v očích Boha větší. Zároveň zde máme doklad o dosažení věčného života mystického cestou, kterážto jediná vede k tomu, že člověk je vyzdvižen z bran smrti, jak výslovně praví žalmista.

Žalm X. 10

4. Bezbožník pro pýchu, kterou na sobě prokazuje, nedbá na nic; všecka myšlení jeho jsou, že není Boha.

5. Dobře mu se daří na cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdálení jsou od něho, i na všechny nepřátele své fouká.

Všichni známe tento druh lidí, kteří nafoukaně se těší na slunci svého zdánlivého světského štěstí a kteří při tom se rouhají Bohu každou svou myšlenkou, v domněnce, že se jim nic státi nemůže a že věčně potrvá shovívavost Toho, jenž je poslal na tento svět, a by Ho poznali. Toto jejich zdánlivé štěstí je často příčinou, že i ti, kdo pevně v Boha věří, že i žáci mystiky poukazují na ně a s trpkostí si říkají: „Takový bezbožník a člověk nadutý, materialista a cynik, který se všemu posmívá, který často i děti boží pronásleduje, a škodí jim, má vše, nač si jen pomyslí, vše se mu vede a daří, ve všem prospívá a roste, a všichni lidé se mu klanějí a vzdávají mu poctu pro jeho zevní lesk a bohatství!“ A člověk zbožný si myslí, že sám je všemi odstrkován, že je pronásledován osudem, že Bůh dává vše dobré nehodnému a že nechá se trápit toho, kdo se k němu stále a stále obrací s prosbou o pomoc.

Takový zbožný člověk, jenž myslí tímto způsobem, nemyslí správně. Zapomíná, že štěstí bezbožného je jenom krátké a zdánlivé a že v budoucnu na něj čeká pravý opak, protože zákon karmy je přísný a spravedlivý a odplácí každému podle jeho skutků. Člověk se svého malinkého stanoviska, jaké zaujímá na světě, nemůže viděti ani do minulosti, ani do budoucnosti. Pamatujme si, že přehlédneme jenom zcela nepatrný úsek celého kruhu lidského bytí, že jsme byli dávno a dávno před touto dobou

a že budeme na věky. Proto nesmíme souditi podle tohoto nepatrného úseku, když nevidíme celý onen kruh. Povýšenec takový, který nechce Boha znáti, přitahuje si pro budoucnost tím větší odplatu, nežli člověk chudý, který by snad ve svém utrpení Boha zapíral, když ani jednou v životě nepoznal to, co považuje za štěstí. Ale bohatství vede velmi často k duchovní pýše a proto řekl také Kristus: „Že snadněji projde velbloud uchem jehly než boháč do království nebeského.“ To proto, že bohatství svádí k tvrdosti srdce a k nevěře a že odvrací od pokory a od pravé cesty k Bohu.

A jestliže jste Bohem zkoušeni, tu vězte, že čím větší je vaše strážení, tím jest vám Bůh blíže a že jižjiž vztahuje svoji ruku, aby vás vytrhl ze světského utrpení.

Ostatně, všichni, kteří jdete přímou cestou k Bohu, máte nebo máte míti po ruce největší sílu světa, která, jak sám Kristus řekl, přenáší i hory. Je to víra. Máte-li dosti víry, nemůže se vám nic státi a budete vytrženi i z nejhoršího v době nejkrajší. Proto je třeba, aby každý prosil úsilovně a denně o živou a velkou víru. Víra jest sloupem a skalou, a štítem pro každého věřícího, neboť pravá víra nikdy nikoho nezklamala. Ale nesmíte pochybovat ani na okamžik, že by vaše modlitba nebyla vyslyšena. Vězte, že víra pomáhá i člověku zpupnému a nevěřícímu, poněvadž on věří, že ho nic zlého potkáti nemůže a že se mu vše zdaří. Jak by tedy nepomohla vám, kteří znáte okultní zákony magnetických myšlenek! Jest jen na vás, abyste jich použili.

Žalm XI. 11

5. Hospodin zkouší spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost, nenávidí duše jeho.

V tomto verši dokládá David to, co jsme řekli shora, že totiž spravedlivý člověk je často zkoušen Bohem, zdali ve své víře je vytrvalý a dosti silný a zdali je Bohu úplně oddán. Bůh totiž chce, abychom mu patřili celí bez jakékoliv výhrady. Chce, abychom byli úplně jeho a jenom jeho. To také potvrzuje na mnohých místech Mistr Eckehart. Proto v době zkoušek zůstávejte klidní, a s celou silou své duše se spoléhejte na věčnou dobrotivost Pána, který, jakmile pozná, že jste celí jeho, ihned vztáhne ruku svou a odplatí vám tisíckrát to, co jste vytrpěli.

Žalm XIII. 13

4. Vzhlédni, vyslyš mne, Hospodine, Bože můj, osvěť oči mé, abych neusnul snem smrti.

Bůh jest nejvyšší světlo, a Bůh, když přistupuje k člověku a projevuje se jemu, jeví se vždycky světlem a oslňujícím ohněm. Žalmista prosí, aby jeho oči byly osvíceny, totiž aby spatřil Boha a aby tak byl zbaven smrti, neboť ten, kdo Boha spatří tváří v tvář, neztrácí vědomí, ani když opouští jeho duch hmotné tělo a symbolicky tedy neusíná.

Žalm XIV. 14

2. Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.

Nebem si nesmíme představovati nějaké výšiny nad oblaky, neboť Bůh jest všude, ale jest ve světě Ducha a nikoliv v prostředí hmotném, ačkoliv i hmotu skrz naskrz proniká. Verš tento nás poučuje, že Bůh se dívá na lidi, zdali ten či onen kráčí cestou rozumnou, zdali je dosti moudrý, aby Boha hledal. Hledání Boha jest mystická cesta a tam, kde jenom jeden člověk z celé rodiny nastoupil tuto cestu, spočívá nepřetržitě zrak boží a tím celá taková rodina je účastna požehnání Nejvyššího, takže se stává, že i ostatní členové rodiny takové se po čase obrátí k cestě mystické, a že plní potom nejsvrchovanější zákon: Hledání Boha v sobě.

Žalm XVI. 16

7. Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi radí, nebo i v noci vyučují mne ledví má.

8. Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a když jest mi po pravici, nikoliv se nepohnu.

9. Z té příčiny rozveselilo se srdce mé a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti přebývati bude.

10. Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení (těla).

11. Známou učiníš mi cestu života. Sytost hojného veselí jest před obličejem tvým a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.

Žalmista zde prozrazuje mystické tajemství, že Bůh tomu, kdo Ho v sobě hledá, přímo radí vnitřním Slovem, a že i v noci člověka takového „vyučují ledví“, t. j. jeho nitro.

Dále zde praví zcela zřejmě žalmista, že si představuje vždycky před obličejem Hospodina a když se mu Bůh objeví po pravici, že se vůbec nepohne. Z toho vidíme, že David byl zvyklý na zjev boží a že se nepohnul, totiž nebál, když spatřil Hospodina po svém boku. Je jistý mystický zákon, kterého nelze člověku odůvodnit, že totiž z pravé strany přichází velmi mnoho mystických jevů, zejména různé mystické tóny a zvuky, ale také hlas boží a také zjevení se Boha. To zde David sám potvrzuje. Ale mnohem zajímavější jest výrok Davidův, že si stále představuje Hospodina před svým obličejem. David tedy znal mystickou koncentraci, kterou doporučují indičtí jóginové a také světci Tibetu. Takový obraz boží, který si žák představuje při koncentraci a také při obyčejné modlitbě před sebou, jmenuje se v Indii i štam. Je to rozdílné od našeho cvičení tiché koncentrace, když si žák má představovati obraz boží ve svém nitru. Tento náš způsob je správnější a účinnější. Onen druhý způsob, totiž představování si ištamu venku, vede ovšem také k cíli a byl používán z neznalosti lepšího způsobu v šem i křesťanskými světci a světicemi. Jenomže při tomto druhém způsobu znají Indové a Tibeťané ještě také zvláštní metodu, jak onen obraz Boha čili ištam nakonec vstřebati do sebe, čili vtáhnouti do svého nitra, což jest naprosto nutné, má-li dojít ke skutečnému splynutí s Bohem. Z křesťanských světců málo který našel tuto zvláštní metodu sám, nebo z vnuknutí, leda až po velmi dlouhém čase. Z toho důvodu nelze prostému člověku, jehož imaginace není vycvičena až k vyvrcholení, raditi, aby užíval této metody s išta-

mem. Podotýkám ovšem, že obraz představovaný, obraz boží, musí býti vždycky naprosto stejný. Ale i tato představa je velmi obtížná, neboť mnozí, jak píše žák Mistra Rama Krišny, Swami Brahmananda, nedovedou si představovati trvale celou postavu božskou, a tu radí jmenovaný jógin, aby si představovali jenom její část.

Ale kdo je pokročilý, tu když si představuje božství i v nitru, vidí pak Boha i zvenčí a vůbec všude kolem sebe. Podotýkám ještě, že později žák spatří nad sebou nebo vedle sebe nebo za sebou nebo okolo sebe slabší nebo silnější světlo, aniž si je ovšem představoval. To je velký důkaz, že jeho cvičení jsou správná, neboť zář a světlo jsou projevem božím. Ale musím ještě dodat, poněvadž vím, že moje knihy čtou i spiritisté, že by bylo mylné domnívati se, že světélkování nebo jiné takové úkazy, objevující se někdy u fyzikálních medií ve tmě, by byly také projevem božím. Toto světélkování má svůj původ v astrálu, a nemá s projevem Boha žádného vztahu.

Dále mluví v těchto verších žalmista i o jistých blažených stavech, které prožívá pokročilejší mystik na své cestě. To je naznačeno ve verši devátém. Desátý verš mluví o pekle, což znamená pozemské peklo. Ale zároveň také vstoupení duše do pekla na mystické cestě, neboť i to se musí státi, jak to ukázal náš Pán Ježíš Kristus. David tu mluví také o tom, že Hospodin nedopustí, aby viděl porušení, totiž porušení čili rozklad svého těla. Doufá tedy, že jeho údělem bude ona sláva nejvyššího adepta, jaké se dožil na př. Henoch, který byl vzat i s tělem k Bohu, poně-

vadž jeho tělo bylo tak prosyceno Duchem, že nemohlo vůbec zemřítí pozemskou smrtí. Poslední verš tohoto žalmu mluví o cestě života, což znamená ovšem cestu mystickou. David doufá, že ji celou pozná, a tak že dojde k dokonalé blaženosti po pravici Hospodinově.

Žalm XVII. 17

3. Zkusil's srdce mého, navštívil's je v noci. Ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých.

Zkoušení srdce musí prožívat každý mystik a prožívá to, aniž třeba o tom věděl. Naše vnitřní božství, zejména v noci působí na nás, a vede nás, aniž máme o tom vědomostí. To se objeví teprve později. Zkouška ohněm, o které zde mluví žalmista, znamená vysoký mystický stav, totiž křest ohnivý. Žalmista také potvrzuje, že to, co má ve svých myšlenkách, nevyslovuje, proto to nepředstihá jeho úst. To znamená tiché mystické cvičení, které je třeba utajovat.

15. Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou. Nasycen budu obrazem tvým, když procitnu.

Všichni mystikové mluví zcela zřejmě o tom, že člověk spatří Boha tváří v tvář. To zde potvrzuje také David. Dodává k tomu, že bude obrazem božím prosycen, protože božství se v něm projeví, když procitne, totiž když procitne z mystického vytržení, při čemž jasně vzpomíná na duchovní zážitky, kdy tělo leželo v bezvědomí.

Žalm XVIII. 18

8. Tehdy pohnula se a zatřásla země, základové hor pohnuly se, a třásly se pro rozhněvání jeho.

9. Dým vystupoval z chřípí jeho a oheň zřijící z úst jeho, od něhož se uhlí rozpálilo.

10. Nakloniv nebes, sestoupil a mrákota byla pod nohama jeho.

11. A sedě na cherubínu, letěl, letěl na peři větrovém.

12. Udělal sobě z temností skrýši, vůkol sebe stánek svůj, z temných vod a hustých oblaků.

13. Od blesků před ním oblakové jeho rozehnaní jsou, krupobití i uhlí řeřavé.

14. I hřímá na nebi Hospodin a Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí řežavé.

15. Vystřelil i střely své a rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je.

16. I ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršku pro žehráni tvé, Hospodine, pro dchnutí větru chřípí tvých.

17. Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod.

18. Vytrhl mne od nepřítele mého silného, a od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoliv silnější mne byli.

19. Předstihli jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora.

Žalmista před tím vzýval Hospodina a praví, že vyslyšel jeho hlas. V citovaných dalších verších jsou popisovány vesměs mystické stavy. Jako zemětřesení, dým, oheň, rozpálené uhlí, přiblížení se nebes, blesky, oblaky, krupobití,

hřímání, letící střely, hlubiny vod, vichřice, a nakonec jest popsáno krátkými větami mystické vytržení. Nelze ovšem vykládati těchto stavů blíže, poněvadž každé prozrazování vysokých mystických věcí je profanací. Kdo chce věděti, co vše to znamená, nechť pracuje sám na sobě, a pak to zažije, ale pak se také naučí o tom mlčet. Ve verši 12. je naznačena skrytost Boha, kterou pronikne jen mystik.

25. Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých, kteráž jest před očima jeho.

26. Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš a k člověku upřímnému upřímně se máš.

27. K sprostnému sprostně se ukazuješ a s převráceným převráceně zacházíš.

Bůh odplácí podle spravedlnosti člověka, totiž podle toho, s jakým smýšlením se člověk k němu ubírá. Čistota rukou znamená mítí ruce omyté, což se stane ve druhém křestu krví. V dalších dvou verších tvrdí zase žalmista, že Bůh nakládá s člověkem tak, v jaké duševní náladě se člověk k němu ubírá. Kdo je srdce upřímného, nalezne u Boha to, co mu sám přináší a člověku prostému se projeví Bůh prostě. Ale člověku zvrácenému dá zase zvrácenost. Každý obdrží to, co zasluhuje. To vidíme nejlépe u lidí, kteří se oddali okultismu. Anglická spisovatelka Mabel Collinsová píše ve svých výkladech ke knize „Světlo na Cestu“, jež mimochodem řečeno je jednou z nejlepších mystických knih novověku, že již malá námaha ve směru okultním přináší v životě každého člověka veliké události a pře-

vraty. Člověk, který poznal vyšší zákony a uvěřil jim, musí se však podle nich řídit, musí změnit svůj život dosavadní a jíti novou stezkou. Kdo toho přece jen neučiní a kdo přes to vytrvá na staré cestě, tomu se okultismus krutě vymstí.

S poznáním duchovních pravd převezme totiž člověk na sebe vyšší zodpovědnost. Není již nevědomým myslícím „zvířetem“ jako lidé nezsvěcení, nýbrž stal se členem „vědoucích“. Třeba jeho „vědění“ bylo ještě nepatrné, přece jen má a musí se jím řídit.

Neučiní-li toho, tu jeho staré vášně a neřesti se probudí se silou desetkrát větší a pak běda mu! Astrální úroveň, o které dříve vůbec nevěděl, se otevře a vyšle k němu svoje nejhorší tvory a ti rozdmychají jeho nízkou podstatu v prudký žár. A tak člověk takový, místo aby se zlepšil, klesá stále hlouběji.

To se děje proto, že člověk obyčejný, který nemá ani ponětí na př. o astrálních bytostech, je před nimi chráněn právě svou nevědomostí. Nebezpečí pro mne neexistuje, nevím-li o něm! Ale jakmile o něm vím, tu nejsem-li obrněn, mám je stále na mysli a tím je přítahuji. Člověk, který poznal okultismus, poznal i neviditelné světy a jejich hrozby a proto se má a musí obrnit spravedlivým životem. Proto také Mabel Collinsová dokládá, že okultní vědění špatnému člověku, který se nepolepšil, přinese nakonec zkázu. Takových nepravých „okultistů“ vidíme teď všude velmi mnoho. A při tom v ž d y c k y jsou to lidé zpupní a pyšní na svoje domnělé vědomosti. Ale tyto „vědomosti“ jsou vždycky falešné.

Toť tedy krátký výklad ke slovům: „ale s převráceným, převráceně zachází“.

29. Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou. Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti mé.

Tato svíce je duchovní plamen v srdci duchovním, který hoří v prsou mystika jako věčná lampa, kteráž je v každém chrámu křesťanském symbolem tohoto duchovního srdce. Plamen božské lásky, který takto hoří v našem nitru, když byl z jiskřičky nepatrné cvičením koncentračním rozdmýchán, dává žákovi také osvětlení duchovní, které se nejdříve jeví pochopením skrytých pravd a symbolů a pak absolutním jasnozřením.

34. Činí nohy mé jako nohy laně a na vysokostech mých postavuje mne.

36. Učí ruce mé boji, takže lámu i lučiště ocelové rukama svýma.

V žalmech nalézáme, čteme-li je s pochopením, celou mystickou a jógickou nauku. Tak zde mluví David o jistých jógických silách, které se v něm projeví. Nejdříve je tu zmínka o zvláštní rychlosti nohou. K tomu máme doklady z moderní knihy od paní David-Neelové, která popisuje, jak sama viděla běžícího lamu (tibetského jógina), jenž vlastně zpola se vznášel: Bylo jí vysvětleno, že takový lama uběhne sta a sta mil bez přestávky a že běží přímo za svým cílem, jsa v jistém druhu vytržení. (V knize: „Mystikové a magikové v Tibetu.“)

Ale shora uvedený verš má také vztah ku přenášení se jóginů do jakékoliv vzdálenosti

tělesně a sice rychlostí blesku. K tomu dává výklad s podrobnostmi kniha indického Mistra Patandžaliho, jejíž překlad chystáme. Za druhé tu popisuje žalmista nadpřirozenou sílu, jako se jevila u Samsona a jiných hrdinů a u heroů řeckých a římských, jejichž skutky jsou popisovány v mythech a legendách. Také Mistr Kerning popisuje takový příklad nadlidské síly, která se vyvinula mystickým cvičením, a sice v knize: „Cesta k nesmrtelnosti“, kterou vydala Edice Psyche, Kr. Vinohrady, Šumavská 7.

37. Rozšířil jsi krokům mým místo pode mnou a nepodvrtly se nohy mé.

Tento verš se rovněž vztahuje k jógické síle shora uvedené.

Žalm XIX. 19

2. Nebesa vypravují slávu Boha silného a dílo rukou jeho obloha zvěstuje.

3. Den po dni vynáší řeč a noc po noci ukazuje umění.

Kdo má oči otevřeny, vidí ve všem slávu boží, nejen na zemi, ale také na nebi. Celá příroda mluví řečí boží a noční obloha ukazuje člověku božské umění, které v tajemných řádech ustanovilo běhy hvězd takovým způsobem, že lidské umění a lidský důmysl naproti tomu je pouhým stínem.

4. Není řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich.

5. Po vší zemi rozchází se zpráva jejich a až do končin okrášlu slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich.

Tyto verše ukazují, že s nebes a vůbec z děl božích vychází po celé zemi hlas a zpráva, totiž poučení, které proniká všechno a je třeba jenom míti otevřený duchovní sluch, abychom tyto zprávy postřehli. Ve druhém díle „Ohnivého Keře“ jest otištěn Testament od Kerninga, jenž obsahuje zvláštní cvičení k otevření těchto tajemných pokladů, jež jsou všude okolo nás. Ale zdůrazňuji, že tato cvičení jsou určena jen žákům velmi pokročilým.

8. Zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.

Veškeré zákony lidské jsou utvořeny lidmi, a proto jsou nedokonalé, jsou omezené a dočasné. Nedávají duši prázdného občerstvení a nedávají jí také „svědectví“ tak, jako Bůh dá člověku, když Ho našel. On také neumělým, t. j. lidem zcela prostým, dává nejvyšší moudrost adepta, řídí-li se člověk jeho zákonem a našel-li Ho.

Žalm XXI. 21

5. Života požádal od tebe a dal jsi mu prodlení dnů na věky věků.

6. Veliká jest sláva jeho, v spasení tvém, důstojností a krásou přioděl jsi jej.

Žalmista zde mluví o sobě, že žádal Boha o život a že mu dal život věčný. A dokládá, že ve spáse našel velikou slávu, důstojnost a krásu. Tyto vlastnosti se ovšem vztahují na nové, nesmrtelné tělo, které obdrží po dlouhé námaze každý pravý žák mystiky.

Žalm XXII. 22

7. Já pak červ jsem a ne člověk, útržka lidská, a povrhel vůbec.

Cituji tento verš proto, že jest důkazem vyvrcholené pokory, jaké jest člověk vůbec schopen. Mystik bez pokory není mystikem a člověk, který se jen trochu vynáší ať v jakémkoliv směru, nemá a nemůže míti milosti boží, neboť Bůh chce býti vždycky tím, čím jest, totiž svrchovaným Pánem.

15. Jako voda rozplynul jsem se a rozstoupily se všechny kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se uprostřed vnitřností mých.

16. Vyprahla jako střepina síla má a jazyk můj přilnul k dásním mým, protože v prachu smrti položil's mne.

17. Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobíjeli ruce mé i nohy mé.

18. Mohl bych sečísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne a dívají se mi.

19. Dělí mezi sebou roucha má a o můj oděv metou los.

V těchto verších jsou zase uvedeny velmi mnohé mystické stavy. David tu popisuje mnohé

věci, které musí zažít každý mystik a jež ovšem nemohou býti uveřejněny — leda jen v náznacích. Připomínám zde, že jsou tu hlavně paralely ku středověké alegorii, jež byla uveřejněna v mém prvním mystickém slabikáři. Zajímavý je verš 16., ve kterém praví žalmista, že jeho jazyk přilnul k dásním. Tento stav je popsán jako t. zv. khečarimudra v jógické knize: „Lampa k hatha-jógu“. Je to přitisknutí jazyka dozadu na patro tak, aby otvory z nosu do úst byly ucpány. Toto khečarimudra jest nesmírně účinné a přivodí skoro okamžitě vystoupení Hadí Síly až na vrchol hlavy a tím přináší jóginu vysoké mystické síly. Ale ihned nato praví žalmista, že je položen v prach smrti, což ovšem značí smrt mystickou.

Ihned následující verš to potvrzuje, neboť tam mluví žalmista o psech, kteří jsou kolem, a o zlostných bytostech, které ho obléhají. To jsou astrální zjevy, když vstupuje duše mystikova do propasti pekelné. A na dalším potvrzení mystické smrti je krátce poznamenáno ukřižování probitím rukou i nohou.

Je vůbec velmi zajímavé, že David dávno před tím, než přišel Kristus na svět, se zmiňuje o těchto mystických věcech a o pochodech, které se děly s Kristem na zemi, což jest důkazem, že věci ty a celá mystická cesta byla a musila býti od věků známa všem zasvěcencům, ať patřili k jakémukoliv národnosti, nebo k jakémukoliv náboženství. Na druhé straně je zase vidno, že David je skutečným prorokem a že byl jasnovidný, neboť viděl do budoucnosti dělení roucha Kristova a losování o jeho suknicí, jak nás poučuje evangelium.

22. Zachovej mne od úst lva a od rohů jedno-rožcových vyprosť mne.

Tohoto lva musí poznati osobně každý mystik na své cestě. Je to symbol zevního já. Méně je znám jednořezec, ale tento netvor legendární je také symbolem zevního člověka, který musí býti přemožen.

Žalm XXIII. 23

4. Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi. Prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

5. Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřítelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš až oplývá.

Údolí stínu smrti se vztahuje zase na průchod astrální říši a na mystickou smrt. Každý mystik musí projíti zcela krátce neviditelnou říší astrální, aby se dostal do sféry duchovní. Ale Bůh je mu průvodcem.

Pátý verš se vztahuje na stůl, t. j. oltář, u kterého mystik symbolicky přijímá tělo a krev Ježíše Krista, načež jest Bohem pomazán na hlavě, čímž obdrží důstojenství velekněze, ale také krále. To proto, že adept stává se králem všeho světa viditelného i neviditelného. A proto také se praktická mystika jmenuje uměním královským, a sice nejenom u nás, nýbrž také v Indii, neboť na př. radža-joga je doslova jógická cesta královská, protože radža znamená krále.

4. Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost a stezkám svým vyuč mne.

5. Dejž, ať chodím v pravdě tvé a poučuj mne. Neboť ty jsi Bůh, Spasitel můj, na tebe čekám dne každého.

Žalmista prosí, aby mu dal Bůh poznati nekonečnou moudrost svou a aby ho naučil správné cestě mystické.

7. Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nevzpomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine.

8. Dobrý a přímý jest Hospodin a proto vyučuje hříšníky cestě své.

9. Působí to, aby tiší chodili v soudu a vyučuje tiché cestě své.

V těchto verších máme velmi zajímavé důkazy o tom, pro koho je určena mystická cesta. Člověk ctnostný ji nepotřebuje, neboť ten již má co míti musí, ale Bůh, poněvadž je dobrý, vyučuje této cestě hříšníky. A to působí, že tiší chodí v soudu a Bůh je vyučuje své tiché cestě. Že to znamená tichou koncentrací, totiž umlknutí myšlenek, nemusím snad dokládati.

Ve verši 7. žádá žalmista, aby Bůh zapomenul na jeho hříchy z mladosti. To se shoduje naprosto s tím, co tvrdí na mnohých místech i mistr Eckehart, že totiž Bůh přijímá každého žáka mystiky tak, jakým jest ve chvíli, kdy se k němu upřímně a s vírou a zbožností obrací v tiché koncentraci, anebo ve cvičení písmeno-

vém, ve kterém opakuje mystik jméno boží. V té chvíli je mystik očištěn od svých hříchů, neboť kdo myslí na Boha tímto způsobem, ale jen tímto způsobem, je prost všech přestupků, kterých se dopustil před tím. Proto také řekl Kristus, že spravedlivý hřeší denně ne sedmkrát, nýbrž sedmasedmdesátkrát. Je to pravda a kdyby všechny hříchy, kterých se člověk dopustí, i když nechce, měly býti trestány, nebyl by trestům nikdy konec. Ale na štěstí a ke spáse naší, milosrdenství boží velikou většinu těchto hříchů smazává z existence.

12. Který jest člověk, ježto se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl?

To je člověk, který kráčí cestou mystickou, a jenž jest samým Bohem vyučován, nejprve tajně a pak zjevně, jako Adam v ráji. A tohoto rajského stavu musí dosáhnouti každý člověk, ať vysoký nebo nízký, ať Bohu blízký, anebo vzdálený. To je určení naše na zemi a k tomu se lidská duše vtěluje.

14. Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteří se ho bojí a v známost jim uvedí smlouvu svou.

Ti, kteří se Boha bojí, odhalí zjevně veškeré tajemství boží, které jest jinak ukryto za neprostupným závojem. A těm také Bůh objeví svoji smlouvu, kterou uzavírá s každým člověkem, jenž v pravdě nastoupil mystickou cestu. Takovému žákovi jest pak dáno zjevné znamení této smlouvy.

2. Zprubuj mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé.

Tento verš se vztahuje na určité zkoušky ohněm, které mají zase symbolickou souvislost s alchymickým dobýváním kamene mudrců.

4. Jedné věci žádal jsem od Hospodina a té vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého a spatřoval okrasu Hospodinovu a zpytoval v chrámě jeho.

Dům Hospodinův je chrám a žalmista chce v tomto chrámu viděti lesk boží a tam chce se soustřeďovati. To je zase zřejmé naznačení mystického cvičení.

8. O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: hledejte tváře mé a protož tváře tvé, Hospodine, hledati budu.

David zde praví, že Bůh rozkazuje, aby lidé hledali jeho tvář, a proto že ji bude hledati. Toto hledání boží tváře není ovšem zase nic jiného, než soustřeďování se do nitra, neboť tam jediné člověk nalezne tvář boží a tím dojde spásy.

S tímto veršem souvisí proroka Izaiáše kapitola XLV., verš XIX., který zní: Nemluví tajně, v místě zemském, tmavém, neříkám semenu Ja-

kobovu nadarmo: Hledejte mne. Já, Hospodin, mluvím spravedlnost a zvěstuji věci pravé. — Vidíme z toho, že toto hledání Boha jest nejdůležitější prací, které se má člověk věnovat.

11. Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po stezce přímé, pro ty, již mne střejou.

Žalmista zase žádá, aby ho Bůh vyučil své cestě, a sice stezce přímé — pro ty, kteří ho střejou. To jsou Mistři, kteří předešli do spásy krále Davida, a přímá stezka jest jediné praktická mystika, která vede lidskou duši přímo k Bohu a nikoliv oklikami, kudy musí jíti ten, kdo bez mystiky, na př. skutky dobrými, spravedlivým a ctnostným životem, a prováděním náboženských předpisů by chtěl dojíti spásy. To vede k oklikám, totiž k novým a novým vtělením na zemi, za poměrů sice příznivých, ale přece jenom dlouhých a zbytečných.

1. K tobě, Hospodine, volám, skálo má, neodmlčujž mi se, abych, když by ses mi neozval, nebyl podobný učiněn těm, kteří sestupují do hrobu.

Zde je důkaz toho, že David měl vnitřní Slovo, jímž mluvil s Bohem. Je to vidno z toho, že prosí, aby se mu po jeho modlitbě Bůh ozval. Již jsem jinde připomenul, že dnešní theologové, tak jako dřívější, říkají na námitku, proč dnes nikdo nemluví s Bohem, jako činili všichni proroci a mnozí světci, proč se nikomu dnes Bůh nezjevuje, jako se dělo ve středověku a jako se děje podnes jó-

ginům indickým, že to byly tehdy — za stará — zcela jiné doby, že byli jiné poměry mezi Bohem a lidmi. Fakta, která známe z dnešní Indie, jsou jim ničím. Ale od doby apoštolů, kteří rovněž mluvili s Bohem, uplynulo sotva 2000 let. To je z celé věčnosti, ba z celé historie lidstva jen nepatrný útržek. A za tu dobu se změnila zákony boží? Nebo se změnila tak lidská podstata, že dnes není možno to, co bylo možno dříve? Ale zákony boží jsou věčné a nezměnitelné. To zase na druhé straně potvrzuje a přiznává sama teologie a dogmatika křesťanská. Jinak také nemůže být. Na jedné straně je tedy nezměnitelnost a věčnost božích zákonů a na straně druhé jejich změna — vždycky jen podle potřeby. Vidíme, z toho, že je to jen výmluva a nemohoucnost vysvětliti tento závažný zjev v celých dějinách křesťanského náboženství.

Člověk je právě tak sestrojěn zevně i vnitřně, jako byl před dvěma, třemi a třeba desíti tisíci léty. Jeho duše je právě tak schránkou božského Ducha, jako byla dříve kdykoliv. Záleží tedy jen na tom použití těchže prostředků ku probuzení jiskry boží, která dríme v každém člověku. Ale právě tyto prostředky dnešním církvím — v š e m bez výjimky — chybějí. Filosofické rozklady, nebo pouhé hloubání (tak zv. meditace) na př. o utrpení Spasitele nevedou nikam. Jediným prostředkem dosáhnouti vnitřního Slova, čili toho, aby člověk mohl slyšeti hlas boží, a aby Boha v i d ě l, je utišení myšlenek, jejich usmrcení v době mystického cvičení. Pak dosáhneme oné „duševní prázdnoty“, o které mluví posvátná kniha indická Brahma Činta, citovaná v jedné moderní knize anglické, sepsané skeptickým novinářem,

který odjel do Indie hledati jóginy a Mistry — a našel je a byl jimi přijat za žáka. Ostatně totéž vyprázdnění duše je již před lety vylčeno v mém „Ohnivém Keři“, díl I. Kdo má tuto knihu, má v rukou klíč k vnitřnímu Slovu.

V druhé části onoho verše potvrzuje zase žalmista naši nauku, že ten, kdo pozná za živa svého Boha, nezemře smrtí a nebude „podoběn těm, kteří sestupují do hrobu“. Domnívám se, že jasněji nemůže býti pověděna pravda, že ne každý musí umřít, ale že zemrou opravdu jen ti, kdo nešli cestou mystickou a nedosáhli jejího cíle.

Žalm XXX. 30

4. Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesestoupil do hrobu.

Zde máme zase připomínku o důležitých mystických stavech, a sice na počátku cesty a potom v dalším průběhu cesty. Žák mystiky prožívá, jak známo, nejdříve mystickou smrt, která je přivoděna mnohými zkušenostmi, když žákovi se podařilo usmrcovati v době cvičení svoji mysl, totiž zastavovati její činnost. Potom žák prožívá stavy mystické smrti, z nichž nejhlavnější jest ukřižování, což se jeví stigmatisacemi. Z mnoha jiných mystických stavů je tu sestup do pekla, o kterém mluví právě žalmista. Dále je tu zmínka, že Hospodin ho obživil. To jest jednak oživení celého mystikova těla duchovní silou, což jest postup, který se děje po celou dobu života a dále je tu stvoření nového neviditelného těla, které jest nesmrtelné a s nímž duše mystikova po tělesné smrti žije dále, takže jeho duše je spasena na věky a

není připočtena k těm, kteří, jak praví David, sestupují do hrobu. Ale ono obživení týká se také znovuzrození, čili onoho duchovního přerodu, v nitru člověka, který jedině vede k věčnému životu. Znovuzrození je nesmírně důležité a jest rovněž doprovázeno sterými zřejmými mystickými stavy, které však mystik musí zažítí za úplného vědomí a nikoliv snad jenom ve snu. To připomínám zvláště proto, že jsou ještě mnozí žáci, kteří svým symbolickým snům přičítají stejnou důležitost jako stavům, zažitým ve bdění. Zdůrazňuji, že je to omyl, a že většina snů jest pouhým náznakem toho, co žáka mystiky ve bdění očekává.

Žalm XXXIII. 33

10. Hospodin ruší rady národů a v nic obrací přemýšlení lidská.

11. Rada pak Hospodinova na věky trvá. Myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.

12. Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin je Bohem jeho, lid ten, kterýž sobě on vyvolil za dědictví.

13. Hospodin, patře s nebe, vidí všechny syny lidské.

14. Z příbytku, trůnu svého, dohlédá ke všem obyvatelům země.

15. Ten, kterýž stvořil srdce jednoho každého z nich, spatřuje všechny skutky jejich.

16. Nebývá král zachován skrze mnohý zástup (vojska), ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou.

17. Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž množstvím síly své vytrhuje.

18. Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho.

19. Aby vyprostil duše jejich a živil je v čas hladu.

V celé řadě těchto veršů nalézáme mnoho poučení. Nejdříve praví David, že Bůh ruší rady národů a že myšlenky lidské a tudíž také úmysly lidské obrací v nicotnost a naopak, že rada boží je věčná a že jeho myšlenky působí od národa k národu. Proto ten, kdo věří v moc a sílu Boha, nedá nic na to, co čte na př. v novinách o těch nebo oněch rozhodnutích národů, poněvadž vše to může býti obratem ruky převráceno, zmařeno nejvyšší silou a změněno.

Ten národ, který se klaní Hospodinu, jako svému Bohu, může spoléhati, že jest ve stínu jeho křídel a že se mu vždycky dobře povede. Ale který je to národ, za dnešních dob, o němž by se to mohlo říci právem? Podle našeho názoru jest to alespoň v zevním smyslu v nejpřednější řadě národ anglický, který považujeme za národ, jenž opravdu se opírá od prvního do posledního o Boha.

V dalších verších je popisována vševědounost boží. Tato vševědounost je mnohým lidem záhadná, takže jí ani nemohou věřit, a přece vysvětlení všemohoucnosti boží je velmi jednoduché. V patnáctém verši praví žalmista, že Bůh stvořil srdce jednoho každého člověka a proto že spatřuje všechny skutky lidské. Ale nejen to, Bůh stvořil také duchovní srdce každého jiného tvora, a v každém tomto duchovním srdci je přítomen. A protože je to též Bůh, který sídlí

v srdci všech tvorů jako ten Bůh, jenž vládne ve vesmíru a řídí i nejobrovitější světy a jejich běhy, ví a vidí vše, co se děje s každým tvorem od nejnepatrnějšího k největšímu a nic mu nemůže ujít.

V dalším verši poučuje David, že král v nebezpečí není zachráněn velikým zástupem vojsk, ani hrdina svou silou, a že klamný jest kůň, na kterého bychom se spolehli a že nás nevytrhne z nebezpečí svojí silou velikou. Vše to každá záchrana, každá ochrana, jest jediné dílem božím, a kdo spoléhá na sílu svou nebo cizí nebo na sílu zvířete, nebo v moderním smyslu i nějakého stroje, může se velmi snadno zklamat. Ale ten, kdo spoléhá jenom na sílu boží, nezklame se nikdy, poněvadž tato síla je nejen nejvyšší, ale ještě k tomu doprovázena svrchovanou moudrostí a bdělostí. Nesmíme zapomenouti, že Bůh nad námi neustále bdí a že bez jeho bdění bychom mohli býti zničeni každou minutou.

A to dokládá David veršem 18., jak shora uvedeno. A dodává k tomu, že Bůh chce vyprostit duše těch, kteří k němu vzhlíželi od smrti a živiti je v čase hladu. Pohlížení na Boha není však zase nic jiného, než mystická koncentrace, neboť ten, kdo provádí mystická cvičení, musí mít před svým duševním okem stále některý tvar boží, ať jakýkoliv, ale vždycky boží.

Žalm XXXIV. 34

8. Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteří se ho bojí a zastává jich.

Žalmista jmenuje mystiky buď lidmi spravedlivými nebo blahoslavenými, nebo bohabojnými. —

O těch zdůrazňuje, že anděl Hospodinův je okolo nich v obraně, totiž vojensky a že jsou chráněni. To je tvrzení doslovné a také symbolické. Každý člověk, který opravdově je zbožný a který jde přímou cestou k Bohu, vytváří již automaticky, čili samočinně kolem sebe jistou ochrannou hráz, která ho chrání jako neprostupná bašta. Tato hráz se jmenuje v Indii pitha. Je to vír duchovních sil, který vzniká právě mystickou koncentrací a jenž podle myšlení a názoru, jakož i čistoty a víry člověka, může býti rozmanitý. Tato pitha je také znázorněna symbolicky magickými kruhy, které kolem sebe kreslí od dávnověku každý vyvolavač duchovních bytostí zvláště pak démonů. Pitha je také již v sezeních spirítistů, ale je tam utvořena jen z proudů magnetických, čili z nižší prany (životní síly) a z astrálních látek. Taková nízká pitha ovšem nechrání, nýbrž je vyvinuta pouze k tomu, aby se mohly projevovati astrální bytosti.

Naproti tomu nejvyšší a nejčistší pitha, která zabraňuje každému vlivu ze všech sfér, kromě ze sféry božské, vzniká okolo cvičícího mystika v průměru až patnácti metrů a tak jest žák a leš poň po dobu cvičení ochraňován proudem duchovním, který víří kolem a jenž odmršťuje nejen každou bytost, ale také každou astrální sílu jinou, která by se mohla přiblížiti. Těmito astrálními silami myslím škodlivé myšlenky a představy, které u velikém množství se snášejí neustále v neviditelném prostředí astrálním. Celé pojednání o těchto pithách jsem svého času napsal v poznámkách k I. vydání Bhagavad-Gity. Čtenáře tedy odkazuji na onen obšírný článek.

Naproti tomu jsou však ještě jiné ochrany,

kterých je účasten každý opravdový žák mystiky. Každý člověk má strážného anděla, ba dokonce těchto strážců je více podle stupně, k jakému člověk duchovně se vyšinul. Tito andělé nejsou však žádnými duchy zemřelých, protože duchové zemřelých nikoho chránit nemohou, a jestliže se člověku někdy zjevují ve bdění nebo ve snu nebo v mediálním transu, není to ještě důkazem, že by to byli skutečně duchové zemřelých, nýbrž jsou to jenom astrální jejich formy, oživené nejnížší lidskou duší, která podle správného okultního učení se musí po čase rozplynouti, nebyla-li mystickým životem za života člověka spojena s Bohem, čili spasena. Ani ta okolnost, že od těchto domnělých duchů někdy dostává člověk zcela správné rady nebo i výstrahy, které se potvrzují, není důkazem, že by šlo o skutečného ducha zemřelého, neboť naše vnitřní božské já může na sebe jednak přijmouti tvar a zevní znaky některého našeho zemřelého, anebo i skutečná astrální bytost zemřelého může za jistých okolností takovou radu nebo výstrahu dáti, protože žije v prostředí, kde jsou po případě pro ni viditelné do nedaleké budoucnosti jisté události. Taková bytost, poněvadž jest to nejnížší duše člověka, může mít velkou přichylnost k pozůstalým a hledí jim tedy ve vzácných výminkách pomoci buď radou, anebo výstrahou, ale chránit jich nemůže. K tomu nemá naprosto sil. Něco jiného je ovšem anděl Hospodinův, jak praví David, jenž je seslán s výše, aby člověka bohabojného chránil. — Každý anděl jest bytostí mimolidskou, která se nikdy nevtěluje a vládne vysokými duchovními silami.

Ale je tu ještě třetí možný případ. Člověka

bohabojného může chránit také některý Mistr, buď osobně anebo vysláním ochranného útvaru v podobě lidské, který jest nabit chránící silou.

Vnitřní naše božství může buď ve snu nebo i ve bdění vyslati jakýkoliv obraz před naše oči, takže spatřujeme před sebou zdánlivě hmotnou postavu buď lidskou nebo třeba jinou. Vnitřní božství užívá příbuzného, a to proto, že člověk takové výstraze spíše uvěří, než kdyby byl obraz jiný. V knize „Paměti okultisty“ se zmiňují o jednom případě, kdy nebojácný krkonošský pláteník spatřil u polozříceného mostu velikého psa, který zdánlivě mu bránil přejíti. Kdykoliv se pláteník odvrátil, pes zmizel, ale jakmile se blížil k dřevěnému mostu přes bystrinu, objevil se tam pes ihned znovu. A nakonec se most zřítíl do hlubiny. Také v takových případech je to promítnutí určitého obrazu vlivem našeho vnitřního božství. Jindy ovšem je člověk chráněn buď silou vnitřního božství, anebo některého Mistra, aniž o tom měl tušení. To se děje nejčastěji a lidé pak říkají: „Byl jsem jako zázrakem zachráněn.“ Nejvíce takových případů je známo ze světové války, protože tehdy miliony lidí byli skoro stále v nebezpečí života.

11. Lvičátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteří hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém.

Kdo hledá Hospodina, je mystik, a hledá-li ho opravdově a upřímně, tu Pán se stará o jeho světské potřeby — vždycky dostane to, co alespoň nutně potřebuje, a často neví ani odkud. Tím ovšem není řečeno, že by musil každý mystik

oplývati nadbytkem nebo blahobytem. Někteří mystikové, kteří po dosažení adeptství naleznou na př. kámen mudrců a rozřeší transmutaci kovů, pak ovšem mohou vládnouti nesmírným bohatstvím. Příklady toho, historicky ověřené, nalezneme čtenář v knize: „Silhuety velkých Mistrů“.

18. Volají-li spravedliví, Hospodin je vyslýchá a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje.

19. Nebo blízko je Hospodin těm, kteří jsou srdce zkroušeného a potřebným v duchu pomáhá.

20. Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje.

Žalmista potvrzuje zde dávnou zkušenost, že ten, kdo jest spravedlivý a dovolává se pomoci boží, je vysvobozen ze svého utrpení, neboť jest mu Pán vždycky na blízku, je-li jen člověkem pokorným. A David také dokládá, že i člověk spravedlivý má mnohé utrpení. Ale ze všeho je zachraňován Bohem. Proto nechť nikdo nereptá, jestliže je Bohem zkoušen, a nechť nikdo neříká: „Vždyť přece jsem mystikem a doléhají na mne útrapy.“ Na druhé straně však Bůh vidí lidskou slabost a spravedlivě ji posuzuje a proto ani reptání člověka v těžkých chvílích neodsuzuje, nýbrž často, ba velmi často i takové reptání, děje-li se s vírou, pomáhá velmi rychle a člověk je zbaven svých strážní. O tom píše právě také Mistr Eckehart, který nejlépe rozuměl těmto věcem, neboť nejlépe popisoval duchovní styky člověka s Bohem.

Žalm XXXV. 35

10. A tu všechny kosti mé řeknou: Hospodine, kdo je podobný Tobě, jenž vytrhuješ ztrápeného

z moci toho, který nad něj silnější jest, tolikéž chudého a nuzného od toho, který ho násilně olupuje?

K Davidovi mluvily jeho kosti. To je narážka na t. zv. ducha kostí, který sídlí v kostní dřeni a který mluví k žáku mystiky, jestliže je dosti vyvinut duchovně. Proto se musí prováděti cvičení písmenová a slovní až do kostní dřeni. Toto cvičení se ovšem provádí až na konec, když je již procvičeno celé tělo se všemi orgány, zevními i vnitřními. A nakonec zase dokládá žalmista, jak Bůh zachraňuje trpícího z rukou nešlechtného člověka, který jest mnohem silnější než napadený.

Žalm XXXVII. 37

5. Uval na Hospodina cestu svou a slož v něm naději, onť zajisté všechno spraví.

Tento verš jest pro člověka trpícího čímkoliv snad nejdůležitějším ze všech žalmů. Neboť nám dává radu velmi důležitou, a jest jen třeba, co den, ba co hodinu tento žalm se v duchu modliti. Lidé všelijak mudrují a uvažují, jsou-li v nesná-
zích, trápí se ve dne i v noci a nevědí, že zevním rozumem nespraví zhola nic a že vždycky se stane to, co ustanoveno Bohem. Někdy jsou následky našich činů zlé a my nevidíme, že by bylo možno nějakým způsobem najíti východisko a obrátiti je. Člověk je všecek zoufalý a zapomíná, že Bůh je všemohoucí a že často právě v okamžiku nejvíce kritickém odvrací to, co nám již zblízka hrozilo. Jestliže člověk uvaluje všechno

svoje počínání na Boha, a když je si vědom přestupků nebo chyb, nebo hříchů, modlí se tento verš, a tu i svoje přestupky uvaluje na Boha, a pak nemají a nemohou míti těch následků, jako by měly, když člověk takto nesmýšlí. Protože Bůh jest nejvýše milosrdný a protože zná lidskou slabost, posuzuje nás po každé podle našich úmyslů a když člověk zhřešil ze slabosti, tu Bůh ve svém milosrdenství často přehlíží špatný skutek a odvrací jeho následky. Tomu nás učil proto také Spasitel, když řekl, abychom se modlili: „Odpusť nám naše viny.“ Musíme vědět, že i nejhorší karma může býti prominuta tomu, kdo upřímně lituje svých minulých skutků, i takových, o nichž ani neví a které pocházejí z minulých existencí. Kdyby tomu tak nebylo, tu by nikdo nemohl vejíti do království nebeského, protože každý člověk padá, ale ten, kdo se opírá o Hospodina, může se spolehnouti, že je vždycky zase zvednut. Proto v onom verši se praví, že Bůh zajisté všecko spraví.

7. Mlčelivě se měj k Hospodinu a očekávej ho pečlivě. Nermuf se stran toho, komu se daří na cestě jeho, pro člověka, kterýž provádí vše, co si usmyslil.

Žalmista tu klade důraz na to, že k Bohu se máme chovati mlčelivě, totiž že s největším úsilím a s největší pečlivostí, t. j. s napětím musíme zdržovati každou svoji myšlenku a očekávati příchod Pána. Není to nic jiného než tichá koncentrace, která je tu zřejmě naznačena. A žalmista ještě praví, abychom se netrápili, když vidíme, že jinému člověku se daří vše, na cokoliv

si vzpomene, kdežto my máme zdánlivě překážky. Tak zvané štěstí podobných lidí netrvá dlouho. A kdo se rozhlédne ve svých vzpomínkách po takových „šťastlivcích“, dojde jistě k přesvědčení, že jejich zdánlivý zdar bývá nejčastěji velmi náhle ukončen, neboť obyčejně bývají záhy povoláni s tohoto světa.

11. Ale tiší dědičně obdrží zemi a rozkoš míti budou ve množství pokoje.

To znamená, že ti, kteří v tichu, totiž v mystickém tichu hledají Boha, obdrží svoje dědictví a pokoj a blaženost věčnou, totiž spásu.

30. Ústa spravedlivého mluví moudrost a jazyk jeho vynáší soud.

31. Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, pročez nepodvrtnou se nohy jeho.

Spravedlivý jest ten, kdo našel opravdově Boha. Pak jeho ústa mluví to, co jest mu vnitřním božstvím dáno a jeho jazyk posuzuje veškeré věci správně, neboť Bůh, t. j. zákon, jest v jeho srdci a proto takový člověk má hlas pro rocký a nemůže padnouti.

Žalm XLII.

42

2. Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.

3. Žízni duše má po Bohu, po Bohu živém a říká: Kdy již půjdu a ukáži se před obličejem božím?

4. Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí. Když mi říkají každého dne: Kde je Bůh tvůj?

Zde popisuje, s jakou touhou musíme jít k Bohu, neboť Bůh chce mít člověka celého, a nikoliv jenom kousek, Bůh chce, abychom ho hledali jako nejpřednější a jediný svůj cíl a nikoliv jako nějakou bytost vedlejší. Kdo celé svoje myšlení věnuje některé světské věci, a kdo jen chvíli každého dne věnuje Bohu, není pravým mystikem. Říká se, že člověk světský je svým zaměstnáním tak poután, že nemůže Bohu věnovati tolik času, kolik by chtěl. To je pouhá výmluva. Jsou to lidé bázlivi, kteří myslí, že když by při svém zaměstnání věnovali více času Bohu, byli by nějak ve svém blahobytu nebo ve svých příjmech zkráceni. Ale ten, kdo každou svou práci před jejím započatím každého dne obětuje Bohu, uvidí, že tato oběť jest přijata a že za krátko bude moci mystické cestě věnovati více času než dříve a dále uvidí, že jeho práce mu bude tak usnadněna, že čím dále tím více se bude moci věnovati cestě boží. Konečně vidíme, že jsou lidé, kteří pracují denně dvanáct i více hodin a přece ještě věnují mystické cestě času dosti. A jsou zase jiní ještě lidé, kteří nedělají skoro po celý den nic, a přece si naříkají, že nemají ani chvíli pro koncentraci.

Tito lidé nevědí nic o milosti boží, ale tím méně vědí něco o duchovním zákonu, který praví, že bez milosti boží nikdo nedojde k Bohu, ale že bez lidské vůle ani milost boží nepřichází. Proto je mystikovi třeba vůle, a sice silné vůle, neboť mystická cesta není uvedením se do nečinnosti nebo trpnosti, nýbrž jest to nejvyšší napětí vůle, která nesmí zemdlít. Proto praktičtí mystikové patří mezi lidi vůle nejsil-

nější a také jsou velmi vytrvalí v práci, což často dokazují jejich skutky.

Žalm LXVI. 66

12. Vsadil's člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, avšak jsi nás vyvedl do rozvlažení.

V tomto verši jsou uvedeny některé mystické stavy. Vsaditi člověka na hlavu znamená zmásti člověka, takže rozumem svým chce prosaditi svoji vůli. To se děje v zevním světě neustále. Dokud lidský rozum ze své hlavy neodvrhneme, nemůžeme spatřiti slávy boží. Ale před tím třeba projíti křtem, vodou a ohněm, neboť bez těch není duše očištěna a nemůže vyjít do své „vláhy“, což znamená vláhu jarní a symbolicky nový vnitřní život.

Žalm LXIX. 69

2. Vysvobod mne, ó Bože, neboť vody dosáhly až k duši mé.

3. Pohřížen jsem v hlubokém bahně, v němž dna není. Vešel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne.

David zde popisuje, jak byl stržen do svět-ských proudů. Přirovnává je k velikým vodám, které mu sahají až k duši, a dále k bezednému bahně. Vidíme z toho, že symboly se opakují od nejdávnějších dob až po naše časy, neboť všichni mystikové mají sny podobné zkušenostem, které zde popisuje žalmista. Symboly se nemění, jejich

význam zůstává věčně stejný, neboť symboly jsou řečí Ducha, protože tajemství boží nelze vyjádřit žádnou lidskou řečí, nýbrž jenom symboly. Každý posvátný symbol jest jako sloup, který drží celou stavbu duchovního světa. A tyto sloupy jsou neochvějny. Každý mystik má hloubati o symbolech, nejdříve o symbolech prostých a potom o složitějších. Kdo to činí a kdo nezanedbává svých mystických cvičení, ten dosáhne zcela jistě prvního stupně osvícení, což znamená, že najednou a bez zevních studií porozumí všem mystickým symbolům. Je třeba věděti, že zevní člověk sám není ničím jiným než viditelným symbolem souhrnu duchovních sil, které jsou v něm ukryty, a že tyto síly jsou tytéž, jimiž byl stvořen vesmír. Proto je člověk viditelným symbolem vesmíru viditelného i neviditelného. A právě proto má v sobě člověk všechny symboly a má jim také rozuměti, neboť v symbolech mluví k člověku Bůh.

11. Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku potupě obráceno.

12. Když jsem bral na sebe pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví.

Zde máme doklad zase jednoho duchovního zákona. Je totiž psáno ve věčné radě boží, že ten, kdo kráčí přímou cestou k Bohu, tedy mystik, bude a musí býti pronásledován a posmíván nevěrci a lidmi zatemnělého ducha. Je třeba jenom podívat se do dějin a uvidíme ihned, jaká v tom spočívá pravda. Jenom ten, kdo sedí doma v úkrytu a pěstuje mystiku tajně, je někdy toho ušetřen, ale kdo vy-

stoupí veřejně, aby pověděl slovem nebo tiskem jiným, co našel, je vždycky napadán tajnými i zjevnými protivníky, kteří jako vztekli psi se na něj vrhají a hledí mu jeho práci znemožnit.

Kdo tedy chceš pracovati zjevně, připrav se na útok z tábora bezbožných a tmářů. Ale věz při tom, že konáš dílo opravdu boží, že jsi byl poučen, abys později i ty učil, neboť mystická tradice vyžaduje od svých učenníků, pokud jsou jí věrni, aby ji udržovali od staletí ke staletí. Řeknete: Jsou tu knihy, jsou tu mnohé spisy, staré i nové, a ty se již o to postarají, aby byla tradice udržena. Ale knihy velmi často leží v zaprášených přihrádkách knihoven a bývají zapomenuty, tak jako byly okultní a mystické spisy zapomenuty na západě po celých stolet, totiž od francouzské revoluce až na naše časy. Na štěstí je tu však jiná síla, která tuto tradici udržuje a která si nalézá vždy nové a nové pracovníky z řad lidí, a touto silou je Duch svatý, který podle své božské moudrosti ví nejlépe, kdy a jak a kde vynést zase na světlo pravdy zapomenuté. Mystika je jako zakopaný poklad. Je to nauka nejprostší a nejpřirozenější a právě proto, že je tak prostá, zdá se učencům tohoto světa nemožnou a nevhodnou. To popisuje překrásně Mistr Kerning v knize: „Přiliv a odliv“, kterou jsem přeložil pro české čtenářstvo. A když Duch svatý chce, tu pravda musí býti zjevena za všech okolností. Tak jako za časů Ježíše Krista, když Spasitel vjížděl na oslátku do Jerusalema. Tu čteme v evangeliu Lukášově, kap. XIX., verš 37.: „Když se pak již přibližoval k místu tomu, kudy scházejí s hory Olivetské, počalo všechno množství učenníků radostně

chváliti Boha hlasem velikým ze všech divů, které byli viděli (verš 38.), říká: Požehnaný král, který se běře ve jménu Páně. Pokoj na nebi a sláva na výsostech. (39.) Ale někteří z farizeů, kteří tu byli v zástupu, řekli jemu: Mistře, potrestej učenníků svých. (40.) I odpověděv, řekl jim: Pravím vám: budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati.“

Z těchto slov Kristových vidíme tedy, že pravdu by v takovém okamžiku musilo prohlásiti i kamení, když by lidé mlčeli. To znamená, že v jistých chvílích musí pravda vyjíti najevo i kdyby měla k tomu dopomoci tak zvaná mrtvá příroda.

22. Nýbrž místo pokrmu poskytni mi žluči a v žízni mé napájeli mne octem.

Zde žalmista se dotýká jistých mystických stavů, které později byly potvrzeny i samým Spasitelem, když pněl na kříži. Nelze těchto stavů blíže popsat, ale symbolicky lze říci jen tolik, že hořká žluč znamená hořkou cestu, totiž namáhavou práci mystickou, ale nakonec se žák prodere k sladkému jádru. Proto také na př. pomoranč jest rosikrucíánským symbolem mystické cesty, neboť jeho kůra je hořká, ale vnitřek sladký. A pokud se týká octa, je tu míněn ocet alchymistický, který vše rozpouští a který proniká každou látkou, aby ji uvedl do stavu nového. Tímto octem jest u alchymistů tak zvaný azoth, což jest symbolem *a b e c e d y*, jak již jinde pověděno. Je to slovo složené z první a poslední písmeny abecedy latinské, řecké a hebrejské. Když Kristus praví o sobě: Já jsem alfa

a omega, — což jsou první a poslední písmena řecké abecedy, řekl tím: Já jsem celá abeceda, a naznačil tak, že člověk má do svého nitra cvičiti elementy písmen, protože písmeny jsou základní prvky lidské řeči a kdo tyto prvky posílá do svého těla, počínajíc chodidly, která jsou nejníže, proniknou prvky řeči celé jeho tělo a žák dosáhne stavu, ve kterém všechny jeho orgány počnou mluvit, t. j. obdrží vnitřní slovo čili slovo prorocké. Slovo azoth je složeno z *a* a *z*, což je první a poslední písmeno abecedy latinské, z *A* a *O* (omega), totiž první a poslední písmeno abecedy řecké, a *A* (alef) a *th* (thau), což jsou první a poslední písmena abecedy hebrejské. Někteří jiní středověcí autoři alchymističtí nahrazují slovo Ocet nebo Azot slovem Vitriol. To je rovněž kyselina, která v alchymistickém smyslu vše rozpouští. Je to hlavně zjevno z nápisu kolem t. zv. smaragdové desky Herma Mercuria Trimegista, čili třikrát mocného Herma, který je považován legendárně za největšího adepta staroegyptského. Okolo této desky je latinský nápis tohoto znění:

„Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem.“

Po česku: Návštěvou nitra země a očistou nalezeš skrytý Kámen. To je tak zvaný „kámen mudrců“ čili v mystickém smyslu Ježíš Kristus, poněvadž Kristus je jméno našeho vnitřního božství. Věta tato nabádá tedy k obrácení se do vlastního nitra a k očistě, tudíž ke koncentraci na vnitřní božství. Země znamená nitro člověka. Ale počáteční písmeny této latinské věty dají slovo „VITRIOL“, čili onu magickou látku, která rozpustí v člověku vše pozemské a vše nečisté spálí.

Význam toho všeho je jasný. Cvičení písmen jako elementů řeči, která je nejvyšším darem božím a nejzáhadnější schopností člověka, vyvine onen „vitriol“, který pronikne tělo i duši až do posledních atomů a spálí vše pozemské, čímž člověk se stane božskou bytostí, se všemi vlastnostmi Boha vesmírného.

29. Nechť jsou vymazáni z knihy živých a se spravedlivými nechť nejsou zapsáni.

V mystických spisech se činí často zmínka o knize živých. Jako na rozdíl od těch, kteří jsou zase zapsáni do knihy mrtvých. Obvykle se má za to, že o této knize živých se zmiňuje po prvé sv. Jan, který napsal biblickou knihu tak zv. „Zjevení“. V kap. III., verš 5.: Kdo zvítězí, ten bude oděn rouchem bílým, a nikoli nevymaže jména jeho z knihy života, ale vyznám jméno jeho před obličejem Otce svého, i před anděly jeho.

V tomto verši je ovšem pověděno ještě něco více než v uvedeném verši žalmu Davidova. Mluví se tu o rouchu bílém, což jest symbolický název t. zv. zářícího těla nového a nesmrtelného, které se tvoří v mystikovi jeho cvičením. Ježíš Kristus tu slibuje, že jeho jméno vyzná před obličejem Otce. Jméno již od dob starých Egypťanů má obrovský význam v mystice. Jméno jest symbolem vlastního charakteru lidské duše a ve jménu mystickém, které žák obdrží v jistém období při mystickém křtu, má zvláštní moc a jest mu ochranou.

V citovaném verši Davidově vidíme však, že symbol knihy života byl znám již dávno před svatým Janem, neboť je to symbol, který nazna-

čuje, že ti, kteří mají býti mezi živými, jsou již dávno před tím vyvoleni a jejich jména jsou obrazně zapsána do oné knihy. K útěše však ostatních nutno říci, že nakonec všichni lidé, ať jsou jakkoliv dnes, musí jednou býti zapsáni také do této knihy živých, neboť všichni lidé musí jednou nastoupiti přímou cestu k Bohu, která jediné dává život věčný. Mnozí by mohli ovšem učiniti námitku, že se to zdá býti nespravedlivé, když jedni jsou určeni k životu věčnému již dávno, kdežto druhí musí ještě procházeti vtělení. Těm lze pravdivě říci jen tolik, že ti, kteří jsou dnes zváni vyvolenými, již mnohokrát částečně prošli mystickou cestou a že tedy se blíží k jejímu vyvrcholení. Zatím ti druhí nepoznali dosud vůbec cesty mystické a tím jsou o celá desetitisíciletí pozadu před prvními.

Z toho důvodu nelze nikdy tvrditi, že všichni lidé by si byli rovni. V principu a v zásadě ano, neboť každý člověk bez výminky nosí v sobě jiskru boží a každý bez výminky může a musí dojít ke spojení své duše s Bohem. Jenomže patrně někteří se vydali na tuto cestu již mnohem dříve a druhí přišli později. Proto se má každý chopiti příležitosti, jakmile něco zví o mystické cestě a pracovati o sobě. Ale ovšem že se setkáváme, bohužel, s velmi mnohými lidmi, kteří nechtějí o mystice ani slyšet, tím méně se podrobit jejím zákonům. Brání jim v tom zevní svět a jejich přemoudřelý rozum. Těm zatím není pomoci.

35. Chvaltež ho, nebesa a země, moře i veliký hmyz jejich.

V tomto verši jest naznačeno opět jedno mysterium vesmíru. Zmínil jsem se již jinde o této věci. Ale neuškodí, když ji zde budu opakovati. Již H. P. Blavacká se zmínila ve spise: „Hlas ticha“, že existuje jeden zvláštní tón, kterému Číňané říkají: Kong, a že tento tón odpovídá nepochybně zvuku velkého F naší normální hudební stupnice. Autorka praví, že tento tón je slyšeti za nočního ticha z hukotu velkých měst, ze šumění vodstva velkých řek nebo velkých vodopádů. Je to universální přírodní tón, kterým zvučí celý vesmír a jehož se dotýká právě uvedený verš. V tomto tónu jest obsaženo však ještě něco více. Ten, kdo má otevřený vnitřní sluch, poznává v tomto tónu vyslovování jména božího, protože celý vesmír, živý i tak zvaný neživý, chválí věčně a věčně jméno Hospodinovo. Jenom člověk ve své nevědomosti a zaslepenosti neví nic o této věčné chvále Boha, kterou vydává svým zněním celá příroda, a nebesa i země, a tím se staví člověk bezděčně mimo celý vesmír a proto nezná svého Boha. Tento tón lze najíti v sobě, když nasloucháme hukotu, který je slyšeti ve vnitřním uchu, jsme-li buď v absolutním tichu, anebo ucpeme-li si uši a soustředíme se do nitra. Toto cvičení znají velmi dobře indiští jóginové a jmenuje se laya jóga. Tato laya jóga je zvláštní způsob cvičení a nelze ji bezpečně prováděti bez indického vůdce.

Je však ještě jiný způsob a sice nejvýš vhodný pro každého člověka, jak se může připojiti svou činností k chvále Boha, aby byl v souhlasu čili harmonii s celým vesmírem. Je to prostě myšlené vyslovování jména božího IEOUA do

nitra, totiž do všech končetin a také všech zevních i vnitřních orgánů, jak je to přesně popsáno v mé knize „Ohnivý Keř“ díl I. Kdo koná cvičení, uvede se do souhlasu s celou přírodou viditelnou i neviditelnou a chvále takto Boha, na konec poznává, jaká v tom spočívá síla a jak je mu Bůh nablízku. Něco prostšího a srozumitelnějšího neexistuje a přece jen lidé nechápou a jdou mimo, hledíce si marností pomíjejících a zahazující věčné síly.

Žalm LXXIV. 74

16. Tvůj jest den, tvá je také i noc, světlo i slunce ty jsi učinil.

Zde padá na váhu prvá část citovaného verše. Je tu narážka na den a noc boží, což je zcela něco jiného, než den a noc lidská. Znamená to den Brahmův, ve kterém jsme nyní a noc Brahmovu, která přijde. Je to podle indického učení tak zvané manvantara a pramaya. Brahmův den znamená vystoupení vesmíru zjevně, z nitra Nejvyššího, tedy to, čemu říkáme zjevné stvoření vesmíru. Po jistém nesmírně dlouhém čase se všechno viditelné i neviditelné musí zase vrátit do Brahmy a pak vesmír se vším co jest, zmizí naprosto v klínu Boha. To je Brahmova noc.

Abychom ukázali, jak staří brahmíni počítali tyto obrovské časové periody, uvádíme zde několik podrobností.

Doba trvání jedné sluneční soustavy je vypočtena podle slunečních let. Satya juga čili zlaté období trvá 1,728.000 let. Treta juga čili stříbrné období trvá 1,296.000 let. Dvapara juga čili ob-

dobí měděné trvá 864.000 let. Kali juga čili období železné, ve kterém teď žijeme, trvá 432.000. Čtyry juga trvají tedy dohromady 4,320.000 roků. Tato perioda se jmenuje mahajuga čili velká juga.

Božství, které ovládá čas, se jmenuje Manu. Když uplyne 71 mahajuga, což se jmenuje manvantara, nastoupí na místo onoho Manua nový Manu. 14 takových manvantar, počítajíc k tomu i dobu vždy mezi dvěma manvantarami tvoří jednu kalpu, která trvá 4.320,000.000 roků.

Každá světová soustava má jednoho Brahma, jako Stvořitele, jednoho Višnu, jako udržovatele, a jednoho Šivu čili Rudru jako ničitele. Z těchto tří božstev jest Brahma nejmladší, pak následuje Višnu a po něm Šiva jako nejstarší.

Jeden Brahmův den se skládá z jedné kalpy (4.320,000.000 lidských roků). Jeho noc tvoří zase jednu kalpu.

Trvání života Brahmova se odhaduje na jedno sto Brahmových let, t. j. 311.040,000.000 lidských roků.

Tisíc Brahmových dnů se rovná jedné ghatika boha Višnu. Višnu žije 100 let Višnuových, t. j. 9,331.200,000.000,000 lidských roků. Tedy se objeví a mizí několik Brahmů za života Višnuova. Dvanáct lakhů, t. j. 1,200.000 takových Višnuových khatik tvoří půl khatiky Šivovy. Šiva žije sto Šivových let, což je našich lidských roků 22,394.880,000.000,000.000.000. Různí Višnuové se objeví za trvání jednoho Šivy.

Ale Brahma, Višnu a Šiva nejsou jako obyčejní bohové. Nepodléhají smrti jako obyčejné bytosti. Když uhasne jejich den života, ponoří se do Nejvyššího. Tito tři bohové podle učení staro-

indického tvoří poslední stupeň ve vývoji devů, čili božstev, nebo podle našich pojmů andělů.

Jedna světová soustava, což se jmenuje indicky brahmanda, trvá po celý život jednoho Šivy. Ke konci jeho (zjevného) života jest světová soustava zničena. Je to konec celého vesmíru čili mahapralaya. Ale jsou ještě jiné druhy pralaya. Brahma spí ve své noci, zatím kdy ve svém dnu je tvořivě činný. K pralayům dochází, když Brahma spí.

Žalm LXXV.

75

2. Oslavujeme tě, Bože, oslavujeme tě, nebo že jest blízké jméno tvé, to vypravují předivní skutkové tvoji.

K tomu poznamenávám, že se tento verš vztahuje ke 35. verši žalmu LXIX. Jméno boží je stále v celé přírodě, ale člověk, který se tak velice odchýlil od přírodních zákonů, musí je v sobě dát neustále zníti, aby je poznal. Přirozený stav člověka podle indických Puran je asi takový, jak je líčen v Bibli u Adama v ráji. Člověk přirozený byl jasnovidný a jasnoslyšící a viděl Boha a rozmlouval s Ním a celá příroda mu byla podnoží — ale žil s ní v naprostém míru. Od toho všeho se člověk svým pádem vzdálil a ztratil to. Nyní žijí lidé uzavřeni ve hmotné kleci a v temnotě. A jen velikým úsilím se musí zase dopracovati k onomu světlu, jež jim svítilo v ráji.

Žalm LXXVII.

77

5. Zdržoval jsi oči mé, aby bděly, potřen jsem byl, aniž jsem mluvití mohl.

6. I přicházeli mi na paměť dnové předešlí a léta dávná.

Zde jsou popisovány vysoké mystické stavy. Bdění neznámá normální bdění, nýbrž jasnovidnost, která byla dána Davidovi Bohem ve stavu vytržení, takže nemohl mluvit. Ve verši 6. praví žalmista, jak si vzpomínal na minulé dny a na dávná léta. Je v tom utajena pravda, že mystik, dosáhnoucí spojení s božstvím a extase, vzpomíná si na svoji minulost a na všechna svoje vtělení.

11. I řekl jsem: Toť jest má smrt. Ale učiní proměnu pravice Nejvyššího.

Zde jest míněna alchymistická proměna, která učiní z těla smrtelného tělo nesmrtelné, což následuje po mystické smrti.

Žalm LXXVIII. 78

38. On, jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich a nezahladil jich. Častokrát odvracel hněv svůj a nevzbuzoval vši zuřivosti své.

39. Nebo pamaťoval, že jsou tělo — vítr — který odchází a již se nenavracuje.

Zmínka o nejvyšším milosrdenství božím, které těm, již jdou k němu, odpouští jejich nepravosti a velmi často svůj hněv odvrací, neboť Bůh ví, že tvorové lidští jsou jako vítr, který přichází a nevrací se — totiž že jsme lidé slabí a že naše tělo nám brání v cestě spravedlivé, i když máme úmysl nejlepší.

Žalm LXXXI. 81

7. Osvobodil jsem, dí Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštěny byly.

8. V soužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě ze skryše hromu, zkoušel jsem tě při vodách sváru.

Osvobození od břemene na rameně je symbolicky zproštěním kříže, který každý musí nésti na mystické cestě. Žákovi je konečně odňato zednické náčiní, neboť chrám jest dostavěn, když Bůh sestupuje do člověka. Stvořitel, když člověk volá, vyprostí ho, neboť jej slyší „ze skryše hromu“. To jest symbolické znázornění úkrytu mystické hadí síly, která se oznamuje mimo jiného též blesky a hromobitím. Zkoušení při vodách sváru znamená, že člověk musil projíti řadami odpůrců než dosáhl vnitřního znovuzrození.

Žalm LXXXII. 82

6. Řekl jsem já byl: Bohové jste a synové Nejvyššího vy všichni.

Toto místo je velmi důležité a srovnává se také s evangeliem svatého Jana, kap. X., 34. Tento verš evangelia zní: Odpověděl jí Ježíš: Však psáno jest v zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. Verše další znějí: 35. Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč boží stala se, a nemůže zrušeno býti písmo. 36. Mně pak, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, pravíte: Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem?

Zde je tedy z Písma dvakrát potvrzeno rčení,

že lidé, totiž ti lidé, kteří slyší Slovo Boží, čili mají slovo prorocké, ke kterým tedy mluví Bůh, jsou b o h o v é. Po druhé je to vysloveno samým Spasitelem. Musí to tedy býti pravda, protože písmo nemůže býti zrušeno, neboť je to posvátná pravda. Ve skutečnosti jsou všichni lidé bohové, ale nevědí o tom. A jenom mystickou cestou dostoupí onoho stavu vědomě, ve kterém vědí, že jsou bohové skutečně. Místům podobným se církve vyhýbají a jejich kazatelé jich lidu nevykládají, poněvadž výkladu neznají.

A znovu se dovoláváme zákonů Božích a písma svatého, ve kterém je pravda, a jestliže by někdo řekl, že ještě před dvěma tisíci léty byly boží zákony jiné, tu jim odpovíme, že Bůh je věčný a proto že i Jeho zákony jsou věčné. Platí-li však Jeho zákony dnes stejně jako tehdy, tu je kdesi v náboženství (jak se předkládá lidu) chyba a něco je opomenuto. Toto něco je však právě naše mystická cesta, která vede ke slovu prorockému a tím i k onomu stavu, ve kterém člověk transmutací vnitřní se stane bohem. Tato cesta se však ze všech z e v n í c h náboženství nadobro ztratila. Ani zevní čili exoterický Buddhismus ani brahmanismus o ní nevědí. Ale zato je obsažena ve všech esoterických spisech v š e c h náboženství.

Žalm LXXXIV. 84

12. Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza. Tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého lidem chodícím v upřímnosti.

Tento verš potvrzuje, že žalmista věděl, že slunce je sídlem Boha. Tuto důležitou poučku hermetickou jsem rozvedl v poznámkách k pře-

kladu důležitého díla: „Hrabě de Gabalis“, které vyšlo ve sbírce Věčný Pramen. Za naším hmotným sluncem je druhé neviditelné, duchovní slunce, které je sídlem Ježíše Krista. Odtud vychází veškeré duchovní vedení, jemuž podrobena je celá naše sluneční soustava se vším tvorstvem.

Že Bůh je zároveň pavéza čili štít tomu, kdo se o něj opírá, musí znáti každý, kdo kráčí mystickou cestou. Pak mu nebude odepřena ani milost, ani sláva, ani nic, co by bylo dobré.

Žalm LXXXVI. 86

14. Ó Bože, povstali jsou pyšní proti mně a rota násilníků hledá bezživotí mého, ti, kteří tě sobě nepředstavují.

To jsou nepřátelé každého pravého mystika, ale tito všichni nepřátelé nejsou sami nikdy pravými mystiky, což je tu výslovně pověděno slovy, že jsou to ti, kteří si Boha nepředstavují, totiž neprovádějí mystické koncentrace s představou boží. Je zajímavé, jak taková místa starého i nového zákona jsou přecházena všemi vykladači Písma, kterých je nesmírná řada, povážíme-li, kolik theologických spisů o starém i novém zákoně bylo již napsáno za dva tisíce let! Ovšem, mnozí vykladači kteří vykládají správně, zatajili tyto pravdy, ukryté v Písmu. Ale dnes přišla doba, kdy vše má býti odhaleno.

Žalm LXXXVIII. 88

6. Mezi mrtvé jsem odložen, jako z mordovaný, ležící v hrobě, na něž nevzpomínáš více, kteří od ruky tvé vyhlazeni jsou.

7. Spustil's mne do jámy nejspodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího místa.

V těchto verších jsou nové doklady mystické smrti, je zde dokonce výslovné položení do hrobu a spuštění do největší a nejtemnější hlubiny, vstup do propasti pekelné. To vše musí mystik plně prožít, a proto je mystická smrt naznačena obřadně ve všech starých mysteriích dávných národů a také ve všech mystických tajných společnostech, na př. u zednářů.

Žalm LXXXIX. 89

15. Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předchází tvář tvou.

16. Blahoslavený lid, který zná zvuk tvůj. Tito, Hospodine, ve světle obličeje tvého choditi budou.

V těchto dvou verších je pověděno, co předchází u mystika zjevení se Boha. Jsou tu vypočteny vlastnosti člověka, které musí před tím mříti: spravedlnost a soud milosrdenství a pravdu. Soud znamená rozumný a správný úsudek, totiž to, čemu říkají Indové *rozlišování*. To znamená rozeznávání toho, co jest Bůh a co Bůh není. Dále je tu milosrdenství a pak zjevení se pravdy, které nastane v nitru člověka při jeho vývoji, poněvadž pravda, to jest Bůh.

Ve verši XVI. se praví, že je blahoslavený ten, kdo zná zvuk boží. A ten že bude choditi při světle tváře boží. Toto světlo boží se objeví často zvenčí, ale nakonec se prolomí do nitra mystikova. Zvuk boží jest v první řadě vnitřní slovo, ale jinak také to znamená celou řadu zvuků, které

se vyvinují při postupu mystickém, a jež žák slyší, a sice vždycky v *p r a v é m u c h u*. Některé tyto mystické zvuky jsou popsány z indického pramene ve spise H. P. Blavacké: „Hlas ticha“. Konečně je tento zvuk i zjevené jméno boží: IHVH.

28. Já také za prvorozeného vystavím jej a za vyššího králů zemských.

Slovo prvorozenství se vztahuje na jedno-rozeného syna božího, který je zároveň prvorozený a jenž se narodil z Panny. Historická Maria, Matka Ježíšova, je symbolem této Panny, neboť touto Pannou jest šestý princip člověka, duše nebeská čili buddhi, ze které se zrodí v každém člověku vlivem Ducha svatého náš vnitřní Ježíš Kristus. To je zázrak znovuzrození. Je to jedno z nejhlubších mysterií mystiky, ale je to věc známá všem zasvěceným ve všech dobách. Na důkaz tohoto tvrzení jsem uveřejnil ve Druhém Mystickém slabikáři staročínský obraz zasvěcence, který znázorňuje mystika, sedícího v koncentraci, při čemž v jeho nitru jest vkreslena postava narozeného děcka.

Druhá část verše je přípověď boží, že učiní z člověka bytost, která jest vyšší než králové pozemští. To ovšem znamená adepta, jenž ovládá svými silami celý vesmír.

29. Na věky zachovám jemu milosrdenství své a smlouva má s ním stálá bude.

30. Učiním i to, aby na věky trvalo símě jeho a trůn jeho jako dnové nebes.

Zde připovídá Bůh Davidovi tak jako všem zasvěcencům, že na věky bude s ním míti milosrdenství a smlouvu. To znamená, že Bůh jest na věky spojen se zasvěcencem, a že smlouva, která byla mezi člověkem a Bohem na počátku cesty učiněna, je věčná. Slova, že na věky bude trvati jeho símě, znamená ne snad světské pokolení, které by vyšlo z takového Mistra, neboť to by byl výklad hmotný, ale týká se to duchovního semene, že totiž vědění mystické, vycházející z každého zasvěcence, bude trvati na věky, poněvadž je to božská pravda, která nemůže býti nikdy ztracena. Každý zasvěcenec zanechá za sebou totiž buď svým učením slovním nebo svými spisy hlubokou rýhu, která nikdy nemůže býti smazána s tváře země. A trůn jeho, totiž vláda nad všemi silami, budou jako dnové nebes, totiž budou také věčně trvati.

Žalm XCI. 91.

1. Ten, kdo v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího přebývatí bude.

2. Díím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj je Bůh můj, v němž naději skládati budu.

3. On zajisté vysvobodí tě z osidla lovce, a od nejedovatějšího nakažení morního.

4. Brky svými přikryje tě a pod křídly jeho bezpečen budeš. Místo štítu a pavězy budeš míti pravdu jeho.

5. Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne.

6. Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího.

7. Padne jich po boku tvém tisíc a deset tisíců po pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží.

8. Očima toliko svýma to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš.

9. Poněvadž jsi Hospodina, který útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil.

10. Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému.

11. Neboť andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.

12. Na rukou ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své.

13. Po lvu a bazilišku choditi budeš a pošlapeš lviče i draka.

14. Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej a vyvýším, neboť poznal jméno mé.

15. Vžívati mne bude a vyslyším jej. Já s ním budu v soužení, vytrhnu a oslavím jej.

16. Dlouhostí dnů jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.

Tento žalm je jedním z nejdůležitějších! Všichni mystikové a okultisté, kteří mají pravou víru v Boha, doporučují tento žalm všem lidem stíženým jakýmkoliv neštěstím, jakoukoliv bídou nebo i hrozbou nějakého zla, aby se modlili nepřetržitě tento žalm, který přináší úlevu i pomoc. Je v něm skryta mystická síla, neboť jsou to slova proroka Davida, který byl přesvědčen o tom, co psal, a toto jeho přesvědčení, tato jeho nezlomná víra v pomoc boží, o které měl ovšem mnoho důkazů osobních, je přenesena právě do tohoto žalmu a přenáší se i na toho, kdo se s pravou vírou modlí tento žalm. To nechť mají na paměti všichni jakým-

koliv soužením postižení. Užívejte tohoto žalmu vždy a všude a uvidíte, jaký vám to přinese užitek.

Nyní přihlédneme k obsahu žalmu. V úvodu se praví, že ten, kdo v skrýši Nejvyššího přebývá, odpočívá ve stínu, totiž v ochraně jeho křídel. Co je skrýš Nejvyššího? Je to střed duchovního srdce v prsou každého člověka. Tam, v onom srdci, které je nikoli v srdci hmotném, nýbrž uprostřed prsou, právě uprostřed čáry vedené od krčního důlku k pupku, je skrýš Hospodinova. Tam je jiskra boží, kterou má každý člověk rozdmýchat v plamen a sice soustředováním, vytrvalým pohroužením se do tohoto srdce, při čemž všechny myšlenky a vjemy musí býti zastaveny. To lze ovšem provádět jen v naprostém klidu tělesném, tedy v nějaké zvolené, ale nehybné posici a když jsme sami. Při tom musíme udržovati tělo naprosto nehybné. Ani prstem nesmíme hnouti. Toto cvičení provádíme pokud možno vždy ve stejnou dobu a vždy na stejném místě. Zakrátko poznáme obrovské účinky tohoto cvičení.

Jsou ovšem lidé, kteří z nevědomosti a aniž se pokusili déle toto cvičení provádět, je odsuzují. Vždycky však nesmyslně. Jsou to lidé zpupného rozumu, kteří chtějí rozuměti věcem, které jsou jim teď nepochopitelné a buďto tvrdí, že cvičení to je nebezpečné, nebo mají námitky tak pošetilé, že člověk zdravého úsudku se musí nad nimi pozastavit. Jsou to lidé inspirovaní zlými bytostmi, jejichž touhou a snahou jest brzdit šíření mystiky u lidí vlažných nebo neinformovaných. Uvedu jeden markantní případ. Jeden theolog (ale nikoliv katolický) se vyjádřil

nedávno k jednomu zdejšímu mystikovi, že takové zahloubání se do nitra může vésti stejně k Bohu jako k ďáblovi! To je muž, který zaujímá v jistém smyslu vysoké místo. Je snad možno připustit, že ten, kdo se zbožnou myslí a pevnou vírou a nadějí hledá v sobě Boha, našel by ďábla, kterého by mu nejvyšší milosrdný Bůh podstrčil místo sebe? Člověk ten buď nezná Písma, nebo je sám tak zlý a domýšlivý ve svém nitru, že skutečně v sobě cítí ďábla — a možná, že se neklame! Kdyby znal Písmo, viděl by ze žalmů Davidových, které musí hodnotit jako theolog co nejvíce, že David sám doporučuje představovati si tvář boží. Tuto představu je ovšem nejlépe převádět právě do duchovního srdce.

To je tedy skrýš Hospodinova. Věřícímu mystikovi jest Bůh útočištěm a hradem nedobytným.

Další verše se týkají ochrany, kterou dává Bůh svým věrným, jakož i mystických sil, které jsou dány každému zasvěcenci. Ochrana zasvěcence jest bezpodmínečná a nade vše jistá. Proto praví žalmista, že nemusí se báti ani nočních příšer astrálních, ani střel, které létají ve dne, ani moru, který vrhá do hrobu lidi ve dne v noci, a uvádí, jak Bůh mu slíbil, že bude viděti, jak padají desetitisíce lidí, ale že jeho nákaza se nedotkne.

Velmi zajímavý jest žalm 11., kde se praví, že andělům je přikázáno, aby ostříhali spravedlivého na všech jeho cestách a že na rukou ho ponesou, aby o kámen nezranil svých noh. To se týká hlavně mystické síly, která přenáší podle vůle adepta s místa na místo rychlostí blesku, a sice ne jen duchovně, nýbrž tělesně. Příklady takového přenosu známe dobře ze starých dob jak u rozmanitých světců křesťanských, tak

u světců indických. Ani oheň, ani voda, ani zbraň, ani jed, ani dravá zvěř, aniž cokoliv jiného neublží zasvěcenci, který poznal jméno Jeho. To je zase ten, který poznal sílu jména božského mystickým cvičením. Ve verši posledním tohoto žalmu připovídá Bůh zasvěcenci, že mu dá dlouhý život a že mu ukáže spásu. V některých případech vysocí zasvěcenci dosahují věku naprosto nepochopitelného a v jedné moderní knize anglické o indických jóginech pojednávající zmiňuje se spisovatel, že slyšel o jistém vůdci indickém, který teď žije v Tibetu a jenž dosáhl již věku 1.200 let. Člověku materialisticky založenému se to zdá býti nemožné, protože školní věda něco takového popírá. Ale školní věda nemá co činiti s božskou vědou, která zná zcela jiné síly a zcela jiné věci, jež lidem mohou sice býti pohádkami, ale jsou přes to skutečnou pravdou. Nejenom bible, ale ještě jiné prameny, a sice nedávné, na příklad ze XVII. století, tvrdí o jistých lidech, že dosáhli vůbec nesmrtelnosti v těle. To potvrzují zprávy autentické, na příklad o Cagliostrovi a hraběti Saint Germain. Bližší nalezne čtenář v některých mých spisech, zvláště v knize: „Silhuety velkých Mistrů“. Klíčem k tomuto tajemství věčného života i v těle hmotném jest kámen mudrců, jehož přípravu, na příklad v Indii, znají v několika způsobech. V Indii k tomu používají hlavně určitých rostlin, které rostou jen na zvláštních místech na svazích Himalajských hor, kdežto v Evropě byl kámen mudrců připravován zcela věrohodně z látek minerálních. Věda se může posmívati této možnosti, ale zasvěcenci přece jenom znají a provádějí přípravu filosofického kamene, která však

je a bude utajena každému člověku, který není prost všeho sobectví a veškeré osobní pýchy.

Žalm XCII. 92

6. Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá!

7. Člověk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu.

V těchto dvou verších máme jakési potvrzení toho, co řečeno v poznámkách k žalmu předěslému. David tu vynáší skutky Boha, a jeho hlubokou moudrost. K těmto skutkům a k této moudrosti patří právě i kámen mudrců. Ale ten jest jenom pro ty, kteří byli nadáni božskou moudrostí a nikoliv pro člověka zvířecího nebo blázna. To je zde jasně pověděno.

13. I podívá se oko mé na ty, již mne špehují, a o těch nešlecheticích, kteří proti mně povstávají, ušima svýma uslyším.

Oko a ucho žalmisty byly otevřeny mysticky a tak ve své jasnovidnosti a ve svém jasnoslyšení mu nebylo utajeno nic o těch, kteří o něm smýšleli nepřátelsky.

Žalm XCIV. 94

9. Zdalí ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdalí nespatří?

Tento verš se týká vševědouce boží. Stvořitel, který dal člověku zrak a sluch, má tyto schopnosti v absolutním stupni, takže vidí vše

a slyší vše svou duchovní silou, která proniká všechny bytosti ve vesmíru a také všechny věci neživé. Proto před Bohem nemůže býti nic ukryto a jenom blázen se domnívá, že jeho nepravost zůstane utajena. Kdyby všichni lidé byli o této vševedoucnosti boží přesvědčeni, tu zajisté že by bylo mnohem méně nepravostí a zločinů na světě, neboť jenom falešná domněnka, že zlý čin zůstane utajený a beztrestný, svádí zločince k jeho činům. Proto každá vláda má a musí střežiti náboženský smysl národů celou svou silou, neboť jenom tím lze zabrániti dalšímu šíření se zločinů a nemorálky vůbec.

Je třeba lid poučovati také se stanoviska okultního o zákonu karmy, čili o odplatě za všechny skutky dobré i zlé. Je třeba, aby byl vydán zákon pro všechny školy a aby tyto věci byly vyučovány již od škol obecných, aby byly vštěpovány mládeži, poněvadž jenom tak lze zabrániti vlně zla, která se v posledních letech valí na svět.

Žalm CI.

101

2. Opatrně se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke mně. Choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém.

Přímá cesta je cesta mystická. Při tom poznamenávám zajímavost, že naše tichá koncentrace na duchovní srdce je také v Tibetu zvána „přímou cestou“. Je to proto, že je to skutečně ze všech jógických metod způsob naprosto přímý, kterým jdeme k Bohu. Tibetané nazývají tuto cestu tak proto, že mají velmi mnoho jiných jógických metod, které však nejsou nikdy tak přímé jako

cesta naše. Kromě toho je to cesta nejbezpečnější a pro většinu mystiků nejsnadnější.

David zde klade důraz na slovo „opatrně“, totiž pečlivě bude prováděti tuto přímou cestu, dokud Bůh k němu nepřijde, totiž pokud se mu nezjeví. Pripomínám zde znovu velkého indického světce Mistra Rama Krišnu, který nesčíslněkrát opakoval, že člověk spatří Boha tváří v tvář. Uvážíme-li, jak vzdáleni jsou od sebe oba tito adepti, David a Mistr Rama Krišna, dobově, tu věru že je tento fakt velmi povzbuzující, neboť víme-li bezpečně, že oba učili stejným věcem a skoro týmiž slovy, má to již samo pro sebe pečeť nejvyšší pravdy. Ale slepým a hluchým je marno pravdu kázat, neboť oni nevidí a neslyší.

3. Nepředstavím sobě před oči věci nešlechtné. Skutek těch, kteří se uchylují, mám v nenávisti a nepřichytí se mne.

Zde praví David, že si nebude představovati věcí nešlechtných, což platí zejména při mystickém cvičení, kdy vůbec musíme zamítati jakoukoliv jinou myšlenku nebo představu. Že zde mluví prorok o koncentraci, dokazuje druhá část tohoto verše. Kdo při cvičení mysl svoji uchyluje, totiž odvrací se od předmětu zvoleného ke koncentraci, toho má prorok v nenávisti a praví, že se ho to nepřichytí. Vše je tu řečeno ovšem skrytě a symbolicky, ale jádro, vylopneme-li je z pecky zevních významů, objeví se přece jenom jasně.

Ve verši 2. praví také David, že ve svém domě bude ustavičně chodit v upřímnosti srdce svého. Dům znamená lidské tělo, a choditi v něm

v upřímnosti srdce je zase koncentrace, kterou prorok prováděl nepřetržitě ve svém nitru. Potvrzuje tak to, co bylo nahoře pověděno.

Žalm CII. 102

3. Neskryvej tváře své přede mnou, v den soužení mého nakloň ke mně ucha svého. Když k tobě volám, rychle vyslyš mne.

Bůh je obyčejnému člověku ovšem neviditelný. Ale i mystikovi, když je již daleko na cestě, skrývá někdy svou tvář a činí, jako by volání jeho neslyšel. David prosí Boha, aby ho vyslyšel rychle. To je totiž způsob boží u těch, kteří mají milost, že bývají vyslyšeni Bohem rychle, tak rychle, že se toho člověk ani nenadá. Ale k takovému rychlému vyslyšení nemusí být ani člověk žákem mystiky a přece jen k němu dochází častěji než tušíme. Je třeba jenom s upřímností srdce a s vírou volati k Bohu a tu se naše prosba vyplňuje zvláště tehdy s velkou rychlostí, když neprosíme o sebe, nýbrž za jiné. Příklady takového náhlého vyslyšení modlitby uvádí vynikající okultista německý G. W. S u r y a v knize „Síla myšlenek, přání a modlitby“ (německy). Mezi jiným vypravuje:

„Jedna chudá vdova, která musila živiti několik dětí, nemohla jednoho dne, poněvadž již neměla peněz, dáti svým dětem ani kousku chleba. A tu prosila Boha vroucně o chléb pro svoje děti. Asi za půl hodiny někdo klepal na dveře, jakýsi pán vstoupil a tázal se, zdali zde bydlí ta a ta vdova, a když přisvědčila, dal jí velký bochník chleba. Vdova byla pohnuta k slzám rychlým vysly-

šením modlitby, děkovala pak neznámému pánovi a odvážila se otázky, jak mohl vědět, že tak nutně potřebuje chleba.

Potom pán vypravoval, že seděl klidně doma, když náhle blízko svého ucha slyšel hlas, který pravil způsobem rozkazovacím: „Jdi a kup chleba a dones jej vdově N. v té a v té ulici!“ Ale muž to považoval za sluchový klam a zůstal klidně sedět. Když však oňen hlas opakoval ještě dvakráte, vždy důrazněji táž slova, nemohl již odolati a uposlechl.“

Podobných případů by mohlo být uvedeno velmi mnoho.

Ale podotýkám, že se tak stává nejčastěji lidem, kteří se opravdu umějí modlit a kteří jsou v modlitbě vytrvalí. Jsou známé takové případy, kdy lidé v úzkostech a bídě se modlili na př. nepřetržitě po celou noc a ráno přišlo vyslyšení.

11. Pro rozhněvání tvé a zažehnutý hněv tvůj. Neboť zdvihna mne, hodil's mnou.

David se tu dotýká jistého mystického stavu. Více o tom nelze říci.

26. I dříve nežli jsi založil zemi a dílo rukou tvých, nebesa.

27. Ona pominou, ty pak zůstáváš, všechny ty věci jako roucho zetlí, jako oděv změníš je, a změněny budou.

Prvý verš se vztahuje na předcházející, kterého necitujeme a v němž praví prorok, že Bůh trvá od věčnosti a že byl dříve než povstaly země

a nebe. Ve verši 27. dokládá, že vše to pomine a že Bůh zůstane, že veškeré věci se rozpadnou jako roucho, a že Bůh je vymění jako člověk vyměňuje oděv. To jsou věty důležité, poněvadž se shodují s učením kabbalistickým, které praví, že vesmír viditelný je roucho boží. Ale toto roucho se mění. Zaniká totiž po jistém ohromném období a pak na se béře Bůh roucho zase jiné. Vesmíry zanikají a nové se rodí, ale Bůh trvá nad vším tím bez proměny. Kdo o tom přemýšlí, může časem pocítit přímo s hrůzou velikost toho, jenž nás stvořil a jehož jsme částmi, a kdo o těchto věcech hloubá, ten zajisté musí pohlížení s opovržením na malicherná snažení lidská a musí obrátiti kroky svoje k nejvyššímu Pánu.

Žalm CIII. 103

1. Dobrořeč duše má Hospodinu a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho.

Zde je důkaz, že David znal mystické cvičení písmenové, poněvadž zde mluví přímo o svých vnitřnostech, totiž vnitřních orgánech, které vyslovují jméno boží, jež ode dávna znělo u Židů Jehovah. Toto jméno se skládá ze čtyř písmen hebrejských I H V H. Hebrejsky se jmenují lod He Vau He. Ale správně se mysticky vyslovuje toto jméno samohláskami: I E O U A.

3. Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé.

4. Který vysvobozuje od zahynutí život tvůj, který tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním.

5. Který nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, takže se obnovuje jako orlice mladost tvá.

Důležité tyto verše se vztahují na nesmírnou dobrotu boží, která, opakujeme znovu, odpouští tomu, kdo chce kráčet cestou nejvyšší, veškeré nepravosti, a jenž také uzdravuje veškeré lidské nemoci. Říká se, že lékaři neléčí, ale že jenom pomáhají přírodě. Ve skutečnosti by se mělo říkati, že lékaři pomáhají Bohu, protože jedině Bůh ovládá veškeré přírodní síly, a tedy také ty, které člověka léčí. Kdo se domnívá, že ho vyléčila příroda, je se svým názorem jenom na povrchu a nevidí do hlubiny. Proto také řekl jednou Mistr Rama Krišna: „Dvakráte se Bůh usmívá. Jednou když lékař přijde k nemocnému, který musí zemřít a řekne: „Já ho vyléčím.“ A po druhé, když bratři po smrti rodičů vezmou míru a rozdělují mezi sebe zděděné pole. Druhý případ není snad každému jasný. Vztahuje se to však na fakt, že nic na světě nám nepatří a že vše je nám pouze svěřeno Bohem, abychom toho používali ke svému dobru. Proto se Bůh usmívá, když dědicové rozdělují mezi sebe svoje dědictví.

Jedině Bůh také vysvobozuje člověka, aby nezahynul a dává mu svoje milosrdenství a spásu. Rovněž také ve hmotném smyslu nám dává všechny pokrmý, ale obnovuje mladost člověka, totiž zasvěcence, což se vztahuje na kámen mudrců, který dává nepřetržitý život tělesný.

12. A jak daleko jest od východu na západ, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše.

13. Jako se slituje otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí.

14. On zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme.

Žalmista zde s důrazem popisuje milosrdenství boží nad našimi hříchy a porovnává Boha s otcem, který odpouští svým dětem. Takové porovnání v poměru Boha k člověku má také na mnohých místech Mistr Rama Krišna a jiní vynikající zasvěcenci. Je to nejlepší poměr, který si může člověk představovat, ale patří k tomu jedna vlastnost, které všichni lidé nemají. A tou je veliká pokora. Lidé jsou často tak pyšní nad svým rozumem, že nedovedou se ponížit ani před Bohem. A to jest právě jejich zkázkou.

Ve verši 14. se praví, že Bůh zná, z čeho jsme slepeni. Tím chce říci David, že Bůh ví, jak jsme proti němu nepatrní. Ono slepení se týká čtyř elementů, vody, země, vzduchu a ohně, které jsou podstatou Nového Adama, totiž znovuzrozeného člověka, tak jako jsou podstatou starého Adama, který žil v ráji. Tyto čtyři živly musí býti v člověku rozdílny k činnosti, což se děje právě mystickou cestou. Pak se postupně objevují v našem nitru a vytváří veliký počet mystických stavů.

Žalm CIV. 104

4. Kterýž činí posly své duchy, služebníky své, oheň plápolající.

David zde mluví o Hospodinu a praví, že duchové jsou jeho posly a služebníky a že tito poslové jsou plápolající oheň.

Totéž se praví v epištole sv. Pavla k Židům, kap. I. 7., a sice: A o andělech zajisté dí: kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně —.

Tím jest napověděno tajemství andělů, že jsou podstaty ohnivé, že jsou jako plameny ohně. Všichni andělé nejsou stejného stupně a proto také jejich plameny nejsou stejné. A proto také jejich svítivost není stejná. Nejvyšší andělé září jako slunce a toto záření klesá podle stupňů až k andělům nejnižším, kteří svítí bílým světlem v celé své postavě i obličejem. Obličej nejnižších andělů vypadá skvěle zářivě a zblízka je jaksi sítkovitý jako bývaly sítky na Aueroých hořácích, rozpálených svítícím plynem. Světlo vysokých andělů je pro zrak lidský nesnesitelné, tak že až poráží.

8. Vystoupily hory, snížilo se údolí na místo, které jsi jim položil.

9. Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly, ani nevracely k přikrývání země.

10. Kterýž vypouštíš potoky přes údolí, aby tekly mezi horami.

11. A nápoj dávaly všechněm živočichům polním. Tu uhašují divocí oslové žízeň svou.

12. Při nich hnízdí ptactvo nebeské a zprostřed ratolestí hlas svůj vydává.

13. Kterýž svažuješ hory s výsosti své, aby ovocem činů svých sytila se země.

Předcházející verše jsou důkazem básnického vzletu proroka Davida, ale zároveň jsou důkazem ještě jiných věcí. Je tu vylíčeno, jak Bůh vládnoucí v celé přírodě, moudře vše zařizuje, aby dávala člověku vše, co je mu potřebné. Pří-

roda jest rouchem božím a Bůh v ní vládne od nejmenšího k největšímu, a svými mystickými silami působí tak moudře, že žádný lidský tvor toho vůbec pochopiti nemůže. To vše se děje proto, aby v přírodě vládl věčný příliv a odliv, vtékání a odtékání, vdechování a vydechování, jak to popisuje s mystickými výklady překrásně Mistr Kerning ve svém díle: „Příliv a odliv“, jenž vyšel v mém překladu již také v jazyce českém.

Z tohoto pořádku, který vládne v přírodě, měl by si člověk vzíti ve všech směrech naučení, že nejvyšší Síla se stará o všechno tvorstvo. Je známo všem lidem zasvěceným do okultních nauk, že přírodní úkazy jsou prováděny vlivem tak zvaných přírodních čili elementárních duchů, bytostí, které se nevtělují do člověka, neboť patří do zcela jiného řádu. Tyto bytosti jsou čtverého druhu, a sice: jsou elementární duchové vodní, nebo jak staří jim říkali Undini, dále ohniví, čili Salamandři, potom zemští čili gnómové a vzdušní čili Sylfové. Velmi podrobné a zajímavé zprávy jsou o nich v knize „Hrabě de Gabalis“. Tyto bytosti vyvolávají všechny změny počasí a působí také na všechny čtyry živly v přírodě, od krystalisace nerostů a ukládání hornin do podzemských vrstev, až k rozvíjení se květů. Působí na všechno zvířectvo od tvorů nejmenších, až k největším, na jejich putování po zemi i ve vzduchu, na př. na stěhování se ptactva a na všechny věci, jež se vůbec v přírodě dějí. To, co se nám zdá býti samovolnou tvorbou chemických a fyzikálních sil, je ve skutečnosti teprve činností druhé řady, neboť podněty ke všemu tomu dávají právě tyto pří-

rodní duchové. Nad těmito přírodními duchy vládnu bytosti andělské, které dostávají rozkazy z cetrálního Slunce naší soustavy, jež je sídlem Ježíše Krista.

A nyní se podívejme, jak člověk zasahuje do této práce přírody a jak ji ničí! Nedávno byla v novinách zpráva, jak nejúrodnější země našeho státu, Haná na Moravě, počíná jeviti nedostatek vody a že tam některá místa vysychají. To se děje od té doby, kdy na Moravě byly zregulovány některé řeky. Tak zvaná regulace vodstva zdá se býti z technického stanoviska moudrá, ale ve skutečnosti je škodlivá nejen polnímu hospodářství, nýbrž také všemu jinému rostlinstvu než pěstovanému na polích, keřům, stromům, lesům a vlivem toho také všemu zvířectvu. Úpravou řek se mění celá organizace té které krajiny a tím se mění i toky potoků, prameny mizejí a když k tomu přistupuje ještě kácení lesů, které jsou v první řadě dešťotvorné, tu musí krajina taková býti zbavena potřebné dávky vody, onoho přílivu a odlivu a následek toho je, že se pomalu mění ve vyschlou poušť.

Je pravda, že některé řeky neregulované vystupují často ze břehů a nastávají povodně. Ale škody takto způsobené jsou nepatrné u porovnání se škodou, která může vzniknouti z takové nepromyšlené regulace, nehledě ani k tomu, že krása každé krajiny s vodstvem, které má břehy přirozené a porostlé křovinami a stromy, naprosto zanikne, když vodstvo obdrží místo přirozených břehů kamenné, lidskou rukou způsobené hráze. Ale člověk ve svém, t. zv. technickém pokroku způsobil v posledních desetiletích ještě jiné pohromy, kterých inženýři ani

netušili. Každý ví, že dnešní střídání se ročních počasí je nepravidelné a že již nemáme takového jara, ani léta, ani podzimku, ani zimy jako dříve bývalo. Pozoruji tyto změny již dobře asi 25 let, poněvadž v minulých letech jsem jako entomolog konal velmi často výlety a tím jsem byl nucen všimati si počasí. A tak jsem vypo-
zoroval, že počasí se změnilo ve své pravidel-
nosti asi od té doby, kdy se u nás rozšířila tele-
fonní síť. Tisíce kilometrů telefonních drátů,
rozepjatých po celé zemi, má jistě vliv na vyssá-
vání elektřiny ze vzduchu, čímž je již porušena
rovnováha, a odstraňovány pravidelné elektrické
bouřky. Tím není ovšem řečeno, že by taková
spousta rozepjatých drátů neměla ještě jiné ru-
šivé vlivy na práci přírodních sil. A dále: Radio
jest zajisté veliký a zajímavý vynález. Může
však někdo říci, že elektrické vlny zvláštního
druhu, které jsou vysílány ve dne v noci po celé
zeměkouli do ovzduší, nezpůsobují všude ono
ohromné stoupání nervových chorob, které se
teď v úžasné míře tak rozšiřují? Tyto neviditelné
a jinak necititelné elektrické vlny mají zcela
jistě nějaký vliv na vše živé a tento vliv je sotva
blahodárný. Stejně je tomu i s rozmnožením
automobilismu, neboť provozem tím ve velkých
městech je vzduch soustavně otravován plyny,
vycházejícími ze strojů těchto, jak zjištěno
nezvratně také chemiky a lékaři.
A tyto plyny působí i venku v přírodě nejen na
rostlinstvo, ale také na zvěř, která prchá od cest,
vedoucími lesy, kudy jezdí mnoho aut. Při tom
ani se nezmiňují o strašných oblacích prachu
za suchého počasí na takových silnicích a ces-
tách, které pokrývají okolní rostlinstvo.

Je to nový důkaz, že technika není požehná-
ním; na jedné straně dává pohodlí, ale na druhé
straně způsobila nezaměstnanost a ničí také prá-
ci a krásu přírody. Ale zdali to pohodlí vyváží
škodu, je otázka, na kterou dnes nikdo nemůže
dát odpovědi.

29. Když skrýváš tvář svou, rmoutí se, když
odnímáš ducha jejich, hynou a v prach svůj se
navracejí.

30. Vysíláš ducha svého a zase stvoření bývají
a obnovuješ tvář země.

David tu mluví o různých druzích živočichů,
a praví, že když Bůh odvrátí svou tvář, vezme
jim ducha, takže hynou a mění se v prach, ale
pak že zase ducha svého vysílá a živočichové
jsou znovu stvoření. Tím je jasně pověděno, že
duch boží žije v každém tvorů, a že toto tajem-
ství bylo známo odjakživa všem zasvěcencům.

Žalm CV. 105

25. Změnil mysl těchto, aby v nenávisti měli
lid jeho a aby ukládali lest o služebnících jeho.

Prorok zde mluví o nepřátelích svého lidu.
Píše, že Bůh změnil mysl nepřátel. V tom je
hluboký význam, kterého si nutno všimnout. Je
to důkaz, že Bůh řídí kroky lidí podle své vlast-
ní vůle a že člověk nemá vůle svobodné, jak
nám namlouvají rozmanití mudráci a filosofové.
Člověk je bytost spoutaná a jeho t. zv. svobod-
ná vůle je nesmírně omezená, jak plasticky
naznačil Rama Krišna obrazným rčením, že člo-

věk se podobá krávě, přivázané ke kolu na provaz. Ale dodal, že Bůh tento provaz podle své moudrosti může prodloužit, anebo jej úplně odpoutat. Pak teprve má člověk vůli svobodnou, ale jen pak, když se stal dokonalým zasvěcen-
cem. Proto také nelze nikdy počítati i s nejlepšími úmysly lidí a proto je doslova pravdivé přísloví naše: „Člověk mění a Pán Bůh mění“. Proto mystik, kterému jsou tyto věci známy, nesmí se nikdy spoléhati na lidi, nýbrž vždycky jenom na Boha. S tím ovšem souvisí také velmi úzce naprosté odevzdání se do vůle boží.

Žalm CVII. 107

13. Když volají k Hospodinu v soužení svém, z úzkosti je vysvobozuje.

14. Vyvádí je z temnosti a stínu smrti a pouta jejich trhá.

Verše tyto zdůrazňují pravdu, že právě člověk volá k Bohu jenom tehdy, když je v soužení. Jinak si často na Boha ani nevzpomene. Ale i tak náš Stvořitel nás vysvobodí, když k němu voláme. A vyvede nás velmi často i tehdy, když nám hrozí smrt a když jsme naprosto spoutaní.

16. Poněvadž láme brány měděné, a závory železné posekává.

Tím je položen ještě větší důkaz na moc boží, které nic nemůže odolati.

20. Posílá slovo své a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu.

V tomto verši je důležité rčení, že Bůh posílá svoje slovo, kterým člověka uzdravuje a z hrobu ho vysvobozuje. Je to opět nářek na mystickou cestu, která jediná dává člověku pevnou oporu ve víru tohoto světa, a dává mu také bezpečnou naději na vysvobození od smrti, která očekává každého, kdo nejde k Bohu přímou cestou. Kdyby tomu bylo jinak, neopakoval by David, zůstáváme-li pouze při našem autorovi, o tom, že Bůh ho vysvobozuje od smrti, jakož i všechny ty, kteří k němu jdou. To je nepředpojatému úplně jasné. Lidé umírají, to je všeobecně známo. Ale nemusí umřít každý a jsou prostředky, jak ulomiti osten smrti. A jestliže i člověk propadl smrti tělesné, tu v neviditelnou, ten, kdo za živa úsilovně Boha hledal, zachová svou duši, jak zřejmě pravil Kristus. Z toho plyne, že všechny lidské duše zachovány nejsou. To potvrzuje nauky všech velkých Mistrů, které říkají, že duše člověka bezbožného, nebo také jen vlašného k věcem náboženským, a vůbec člověka každého, který úsilovnou prací mystickou se nezachránil, rozplyne se v neviditelnou po jisté době ve své elementy. To se týká ovšem jen nižší duše, která tvoří na zemi t. zv. lidskou osobnost, je to lidské zcela nízké pozemské já, vytvořené všemi vlivy pozemskými, od narození až k smrti. Ale duše božská, která obsahuje boží světlo, jako svoje jádro, je naproti tomu absolutně nesmrtelná. Musí se však znovu vtělovati tak dlouho, pokud se jí nepodařilo zachránit v příštích vtěleních některé já pozemské, čímž nabývá teprve individuality.

1. Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.

Co může znamenati tento výrok, že Bůh Hospodin řekl něco Pánu Davidovu! Kdo je tento Pán? Z dalšího vidíme, že se tím míní jakási božská osoba, která sedí na pravici Boha Otce. To nemůže nikdo jiný býti, než-li Ježíš Kristus, který však tehdy ještě nebyl na zemi! Vidíme z toho, že Bůh Otec, řekl ona slova vnitřnímu Bohu Davidovu, který se od časů Kristových jmenuje u všech mystiků Ježíš Kristus, tak jako u starých Egypťanů se jmenoval Horus, jenž byl synem Boha Osirise a bohyně Isis. Také Gnostikové mu říkali Horus.

V evangeliu sv. Matouše čteme pak v kapitole XXII. následující:

41. A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš:

42. Řka: Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn? Řekli jemu: Davidův.

43. Dí jim: Kterakpak David v duchu, nazývá ho Pánem, řka:

44. Řekl Pán Pánu mému: sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.

45. Poněvadž tedy David Pánem ho nazývá, kterak jest jeho synem?

Na tato slova nemohl ovšem nikdo Ježíšovi odpověděti. Ale vysvětlení podle nauk mystických je snadné. Hospodin mluvil k Pánu krále Davida, totiž k jeho vnitřnímu Bohu, jenž sedí

na pravici Boha Otce a jenž je přítomen v každém člověku. Je to též Bůh, který se zrodil z Marie Panny a jenž se musí zroditi z Panny Duše, která je podstatou lidského svědomí, dokud jí člověk mystickou cestou nepoznal, což se stane „mystickou svatbou“. V tom je ukryto celé velké mysterium Syna božského, Ježíše Krista, našeho Krista osobního, jenž je totožný s Kristem vesmírovým, jak učí také Mistr Eckehart.

V tom je ukryto také ono tajemství, nezbada-
telné pro všechny lidi profánní, že totiž Syn si
vezme za manželku svou vlastní Matku, která
však je a zůstala P a n n o u ! To jsem již naznačil
v I. díle „Ohnivého Keře“ a doložil jsem to také
mythem o králi Laiovi, jemuž bylo proroko-
váno, že jeho syn si vezme za manželku vlastní
matku — a to se vyplnilo.*)

Tento mythus je zároveň důkazem, že ono
mysterium bylo známo starým zasvěcencům od
počátku světa a že se právě jejich přičiněním
ukrylo do legend a mytů, jako mnohá tajem-
ství mystická jiná.

5. Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého
krále.

Tento verš je zajisté všem theologům oře-
chem, kterého rozlousknouti nemohou. Ale když
si přečteme verš předcházející tohoto žalmu, tu
slyšíme přísahu Hospodinovu: Ty jsi kněz na
věky, podle řádu Melchisedechova. Melchisedech
byl velekněz a vysoký mistr israelský. Řád Mel-

*) Viz „Ohnivý Keř“, díl I., II. vydání, str. 104. a
dále. Pozn. spis.

chisedechův, t. j. řád Velikého Bratrstva Tajné lóže, onoho Bratrstva, kterému teď říkáme Rosikruciani, ale které mělo rozmanitá jména. Kněží jeho jsou bratři této Bílé Lóže, a tvoří řetěz adeptů, který střeží vývoj lidstva. Řekl-li tedy Hospodin Davidovi, že je knězem podle tohoto řádu, znamená to, že David byl vysokým zasvěcencem. A tu potom rozumíme onomu verši 5., neboť Pán po pravici Davidově jest jeho vnitřní božství, které nepřátelské krále „v den hněvu“, t. j. v den nemilosti, porazí.

7. Z potoka na cestě píti bude a protož povýší hlavu.

A dále o Davidovi praví Hospodin, že na cestě bude píti z potoka, t. j. shýbne se v pokoře až k zemi. A proto bude jeho hlava povýšena, neboť je psáno jinde: „Kdo se poníží, bude povýšen.“ Ale jen ten, kdo se poníží před Bohem a nikoliv před lidmi.

Žalm XCV. 115

17. Mrtví nebudou chváliti Hospodina, aniž kdo ze všech těch, kteří sestupují do místa mlčení.

Zde mluví David o říši astrální jako o místě mlčení. Protože bytost lidská, když vstoupila do astrálu, nemůže již mít živého slova, nemůže již nastoupiti mystické cesty, nemůže se již dále vyvinovati. Kdyby tomu tak bylo, nebylo by třeba, aby duše lidská se znovu vtělovala. Ale protože v mezidobí dvou vtělení není žádného

postupu a vývoje, musí se vtělovati. Na to by měli vzpomenouti někteří spiritisté, kteří stále a stále věří, že duše lidská po smrti se stává vždy dokonalejší.

Žalm CXVI. 116

8. Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohu mou od poklesnutí.

9. Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.

V tomto verši máme zase opakování toho, co již bylo mnohokrát řečeno, že duše zasvěcence nepodléhá smrti. Z toho vychází najevo zcela jasně, že duše nezasvěcence podléhá smrti. Tedy duše lidská, totiž duše nižší, není nesmrtelná, jak píší povrchní nauky zevních náboženství.

A na doklad toho praví ve verši 9., že bude choditi ustavičně, t. j. věčně, před Bohem v zemi živých. Tato země živá jest království nebeské, ve kterém není smrti.

Žalm XCVIII. 118

8. Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku.

9. Lépe jest doufati v Hospodina, než-li naději skládati v knížatech.

David jako veliký zasvěcenec musil znáti i tuto poučku, kterou nalézáme vyřčenu jinými slovy a výrazy již ve spisech Mulfordových, které jsou základem okultní nauky. Kdo ve svých

myšlenkách se spoléhá na lidi, i kdyby to byla knížata a králové, může býti velmi často zklamán, protože lidé jsou pouhými loutkami v ruce božích, nemají svobodné vůle a ještě k tomu z vlastní slabosti a z různých jiných příčin zapomínají velmi často na dané sliby. Ale je tu ještě jeden činitel důležitější, který může zvrtnouti i nejlepší úmysly člověka. A tímto činitelem jest vůle a vliv boží, neboť Bůh má každého člověka v ruce a bez jeho vědomí změnil jeho úmysly a tím i jeho skutky. Proto nespolehejte nikdy na nikoho jiného než na Boha, a veškeré svoje tužby obraťte jedině k Bohu. Budete-li míti víru a oddanost ve vůli boží, tu podle slov Kristových, kteráž jsou nezvratná a věčná, obdržíte vše, co od Boha žádáte. Ale jenom nemyslete při tom, i když byste všemu tomu nevěřili, že Bůh vám dá co si přejete, prostřednictvím toho či onoho člověka, nebo nějakým určitým vám známým způsobem. Bůh je nekonečně moudřejší než vy a ve svém neomezeném vědění si nalezne po případě zcela jiný nástroj než ten, na který spoléháte a vyplní zcela jiným způsobem vaši touhu. Tedy skládejte vždycky všechny svoje žádosti a tužby v Boha, a prostě ho jako svého milovaného Otce, nebo prostě také Matku Boží jako svoji milovanou Matku, což jest totéž, uveďte se do poměru dítěte k otci nebo k matce, vzpomínajíc při tom, jak jste prosili, když jste byli malými dětmi, svoje pozemské rodiče.

17. Neumru, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy.

18. Trestal mě přísně Hospodin, ale smrti mne nevydal.

19. Otevřetež mi brány spravedlnosti a já vejda do nich oslavovati budu Hospodina.

V těchto verších potvrzuje David nanovo, že smrti neumře, ale že dojde branou spravedlnosti, t. j. že bude zařazen mezi nejvyšší Mistry. A dokládá před tím, že byl sice přísně trestán Bohem, ale smrti nevydán. Z toho nechť si vezmou ponaučení všichni mystikové, když metla boží je postihne, neboť jenom utrpením dojdeme ke koruně mystické oslavy.

22. Kámen, který zavrhlí stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelnou.

Tento kámen je velmi důležitý symbol v celé soustavě mystické, neboť je to rohový kámen také velké pyramidy, je to úhelný kámen, na kterém spočívá celá stavba vnitřního chrámu. Tento kámen, který nevědomci je zavrhován, jest Ježíš Kristus.

Žalm CXIX. 119

10. Celým srdcem svým hledám tebe, nepouštějž mně blouditi od přikázání tvých.

Napomenutí pro mystika, že celým svým srdcem, totiž hlavně citem a láskou, musíme v sobě hledati Boha, abychom nezbloudili od jeho přikázání.

29. Cestu lživou odvrát ode mne, a zákon svůj dej mi z milosti.

30. Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobě předkládám.

Zde mluví zřejmě o dvou cestách. Jedna je živá, totiž cesta světská, ke které patří i všechna světská filosofie a celá věda. Tou cestou jde většina lidí, neboť ani neví o cestě pravé, kterou je třeba vyvoliti. Poučení o těchto dvou cestách nalézáme ve většině národních pohádek všech národů a vždycky takový princ z pohádky se setká na rozcestí s nějakým dobrým starcem nebo babičkou, nebo dobrým zviřátkem, kteří mu ukáží cestu pravou, aby našel zámek se zakletou princeznou, která je symbolem nebeské duše člověka.

88. Podle milosrdenství svého obživ mne, abych ostříhal svědectví úst tvých.

David mluví o vnitřním životě čili o životě mystickém, který se vyvíjí v nitru člověka na mystické cestě a jenž vede ke znovuzrození. Ale jenom člověk znovuzrozený může chrániti svědectví úst božích, protože je poznal.

160. Nejpřednější věc slova tvého jest pravda a na věky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé.

Bylo již pověděno v této knize a také jinde, že Bůh je pravda. Oba pojmy mají vlastně z mystického stanoviska stejný význam. Vše, co je Bůh, jest pravda a vše, co jest pravda, je boží. Proto nejpřednější povinností mystikovou jest, aby se co možná blížil pravdě i ve smyslu lidském, aby byl pravdomluvný, a aby pravdu miloval. Již tím se člověk blíží k Bohu. Nemůže-li člověk jinak, tu alespoň musí býti pravdomluvný ve věcech okulturních a mystických, mluví-li o nich, anebo píše o nich, a jestliže tak

pochtivě jedná, vždycky a všude a s každým, tu jako první dar se v něm objeví vlastnost a schopnost, které jiní lidé nemají, že totiž je tajnou cestou boží veden k Pravdě a tato schopnost vyvrcholí tak, že takový žák pocítí okamžitě, když by mu někdo mluvil, zvláště o mystice, věci nepravdivé. Touto schopností rozezná také s naprostou jistotou pravdivé spisy mystické od falešných. Někdy to vycítí, slyší-li jen jméno takového nepravého autora.

Žalm CXXVII.

127

1. Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteří jej stavějí. Nebude-li Hospodin střežiti města, nadarmo bdí strážce.

Stavění domů se týká stavby vnitřního chrámu. Kdo by chtěl tento chrám stavěti bez Boha, bude jeho práce marná, neboť Bůh jediný sám v sobě může tento chrám zbudovati. Při tom ovšem musí člověk spolupracovati svou vůlí, poněvadž jenom tak obdrží od Boha milost, která je při tom nutná.

Město, o kterém zde mluví prorok, je lidské tělo. Nadarmo bychom svoje tělo chtěli střežiti, když by ho nestřežil Bůh. Bez Boha je neuchráníme. Ale Bůh je uchrání za všech okolností, jdeme-li za jeho cestou.

Žalm CXXXIX.

139

13. Ty zajisté v moci máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé.

Ledví znamená vnitřní myšlení a svědomí a vůbec duševní život člověka. David tu prohlá-

šuje, že Bůh má vše to ve své moci, čímž je potvrzeno, což jsme již mnohokrát opakovali, že člověk nemá svobodné vůle, ale že na jeho vůli působí Bůh, kdykoliv uzná za dobré.

A prorok dále praví, že Bůh v životě matky oděl jeho duši tělem, protože náš duch je to, který buduje lidské tělo již od zárodků tak, aby bylo utvořeno podle jeho vůle, a aby se hodilo k úkolu, který má člověk vykonati na zemi.

15. Není ukryta žádná kost má před tebou, jak jsem byl učiněn v skrytu a dovedně složen v nejhlubších místech země.

16. Trupel můj viděly oči tvé, v knihu tvou všechny údy jeho zapsány jsou, i dny, v nichž byly formovány, když ještě žádného z nich nebylo.

Zde oslavuje David výstižnými slovy tvůrčí a nejvyšší moudrou sílu boží, která stvořila lidský organismus od prvopočátku, a která jej tvoří nanovo, při čemž z prachu země, t. j. z elementárních látek je učiněn každý člověk, aby mohl právě tímto svým složením vládnouti jednou jako adept nad všemi elementy.

Šalamounova Kniha Přísloví.

Kapitola I.

7. Bázeň Hospodinova jest počátek umění, moudrostí a cvičením pohrdají blázni.

Šalamoun, jak známo, slynul velikou moudrostí, ale nikoliv jen moudrostí světskou, nýbrž moudrostí duchovní, neboť to byl jeden z největších zasvěcenců, a sice jak v mystice tak v magii. Jeho Kniha Přísloví se nevztahuje jen na zevní chování se člověka, nýbrž také na cestu mystickou, kterou jmenuje buď uměním, nebo cestou moudrosti, nebo cvičením. Výraz cvičení neznamena v této knize snad cvičení se zevním vědám, nýbrž skoro vždy cvičení mystické. Již tento první verš nám to prozrazuje zcela jasně. K zevnímu učení se vědám není třeba napřed se báti Boha, jak Šalamoun praví, a jen bohobojný člověk může se naučiti tajnému umění, může dosáhnouti božské moudrosti, když bude prováděti cvičení mystická.

20. Moudrost zevně volá, na ulicích vydává svůj hlas.

21. V největším hluku volá, u vrat brány, v městě, a výmluvnosti své vypravuje, říká:

22. Až dokud hloupí budete milovati hloupost a posměvači posměch sobě libovati, a blázni nenávidět umění?

Moudrost jest božská moudrost, která neustále se ozývá v duši člověka, a kterou je slyšeti i v největším hluku, i na ulicích v městě. Je to hlas božské duše, který nepřetržitě napomíná člověka, aby se odvrátil od své zevní pošetilosti.

Kapitola II.

1. Synu můj, přijmeš-li slova má, a schováš-li u sebe příkázání má,

2. nastavíš-li moudrosti ucha svého a nakloníš-li srdce své k opatrnosti,

3. ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš a na opatrnost zvoláš-li,

4. budeš-li ji hledati jako stříbro a jako pokladu pilně vyhledávati:

5. tehdy porozumíš bázni Hospodinově a známosti boží nabudeš.

Zde je navedení, jak máme jednati, abychom poznali Boha. Ostatní je jasné.

10. Když vejde moudrost v srdce tvé a umění duši tvé se zalíbí,

11. Prozřetelnost ostříhati bude tebe a opatrnost zachová tě.

Komu se umění mystické zalíbí, tomu vejde v srdce moudrost boží a on bude zachován.

Kapitola III.

5. Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost svou pak nespolehej.

7. Nebývej moudrý sám u sebe. Boj se Hospodina a odstup od zlého.

Doufatí v Hospodina jest skládati vše na Boha a veškeré myšlení své obrátit k Bohu. Dále praví Šalamoun, abychom se nespolehali na svůj vlastní

rozum a na svou vlastní moudrost, protože zevní rozum nás klame.

12. Nebo kohož miluje Hospodin, toho trestá, a sice jako otec syna, kterého miluje.

13. Blahoslavený člověk, nalézající moudrost, a člověk vynášející opatrnost.

Koho Bůh zkouší tresty, toho miluje, jak je známo i v našem přísloví. A člověk, který našel duchovní moudrost, je blahoslavený, neboť poznal Boha a jako znovuzrozený Syn boží dosáhl věčného života.

18. Stromem života jest (moudrost duchovní) těm, kteří jí dosahují, a kteří ji mají, jsou blahoslavení.

Verš tento je zcela jasný.

32. Nebo ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upřímnými je tajemství jeho.

Člověk převrácený je ten, který se odvrátil od Boha a žije jenom zevnímu světu. Kdo je však k Bohu upřímný, tomu Bůh odhalí sebe a všechna svoje tajemství. Stane se zasvěcencem.

Kapitola IV.

13. Chop se učení, neopouštěj, ostříhej ho, neboť ono jest život tvůj.

To se rovněž týká cvičení mystického. Neboť v žádném zevním učení není přece život.

18. Ale stezka spravedlivých je jako světlo jasné, které se rozmáhá a svítí až do pravého dne.

Mystik nalézá ono tajemné boží světlo, které stále roste až do dne, kdy se člověk úplně spojil s Bohem.

Kapitola VII.

4. Řekni moudrosti: Sestra má jsi ty a rozumnost nazvi svojí přítelkyní.

5. Aby tě ostříhala od ženy cizí, od postranní, jež řečmi svými lahodí.

Božská moudrost jest božskou duší, kterou máme nazývat svojí sestrou. Žena cizí není žena hmotná, nýbrž je to zevní svět, jenž láká.

Kapitola VIII.

21. Abych těm, kteří mne milují, přidělila zboží věčné a poklady jejich naplnila.

23. Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prve než byla země.

Tak mluví božská moudrost, čili duše, která jest od věčnosti, a která také dává člověku věčný život.

33. Poslouchejte cvičení a nabuďte rozumu a nerozpakujte se.

35. Nebo kdo mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina.

Božská moudrost napomíná, abychom neváhali a chopili se cvičení a slibuje, že ten, kdo ji nalezne, nalezne život, totiž věčný život a lásku boží.

Kapitola IX.

1. Moudrost vystavila dům svůj, vytesavši svých sedm sloupů.

Tento dům je lidské tělo a sedm sloupů v něm je také sedm svícňů, čili sedm mystických lotosů v lidské mšce, kterými probíhá posvátná Hadí Síla.

Kapitola X.

24. Čeho se bojí bezbožný, to přichází na něj. Ale čeho žádají spravedliví, to dává Bůh.

Čeho se lidé obávají, to si svými myšlenkami přitahují, zvláště lidé bezbožní, kteří Boha neznají. To je námo většině čtenářů z knih Mulfordových: „Dar Ducha“. Toto zlé, které přichází na bezbožné, sesílají vlivy planetární. Ale když člověk spravedlivý žádá o něco dobrého, posílá mu to Bůh, který jest nad všechny síly vesmírové.

Kapitola XII.

23. Člověk opatrný tají umění, ale srdce bláznů vyvolává bláznovství.

Člověk opatrný je zasvěcenec, který tají to, co dosáhl svým královským uměním, t. j. mystickou cestou.

28. Na stezce spravedlnosti jest život a směr stezky její je nesmrtelný.

Spravedlnost má jedinou cestu a tou je mystika, na jejímž konci je nesmrtelnost a život, jak bylo již vyloženo mnohokrátě.

Kapitola XIII.

9. Světlo spravedlivých se rozsvětluje, svíce pak bezbožných shasne.

Světlo spravedlivých, totiž těch, kteří jsou cestou mystickou, se rozsvěcuje a roste. Je to plamen božského Ducha, který vychází z mystického srdce. Kdo však zůstává netečným, toho vnitřní svíce shasne.

Kapitola XV.

24. Cesta života jest rozumnému vysoká proto, aby se uchýlil od pekla dole.

Toto poučení je jasné.

32. Kdo se vyhýbá cvičení, zanedbává duše své, ale kdo přijímá domlouvání, má rozum.

33. Bázeň Hospodinova jest cvičení se moudrosti, a slávu předchází ponížení.

Je to cvičení mystické a kdo se mu vyhne, zanedbá tím svou duši. Kdo je provádí, dosáhne božské moudrosti a tím se stane bohobojným člověkem. Ale jeho duchovní slávu předchází světské ponížení. To proto, že žádný Mistr nedostoupil svého vyvrcholení, dokud se nenaučil pokoře.

Kapitola XVI.

4. Hospodin všecko učinil pro sebe samého, také i bezbožného ke dni zlému.

Vše je stvořeno Bohem, který i zlých lidí užívá v určité době k tomu, aby jejich prostřednictvím trestal bezbožné, nebo aby zkoušel bohobojné.

32. Lepší jest člověk zpozdlý k hněvu, než silný rek, a kdo panuje nad myslí svou než-li ten, který dobyl města.

Zde chválí Šalamoun toho, kdo ovládá svoji mysl, neboť je to větší hrdina, než ten kdo vítězí v bitvě. Proto se nazývají žáci mystiky boží bojovníky.

Kapitola XX.

13. Nemiluj snu, abys nezchudl; otevři oči své a nasytíš se chlebem.

Zevní svět je sen a ten kdo má oči otevřeny, vidí za svět a nasytí se chlebem duchovním.

27. Duše člověka jest svíce Hospodinova, která zpytuje všechny vnitřnosti srdce.

Tento krásný symbol nám naznačuje, kde máme hledati ono posvátné světlo, které je cílem každého náboženství a všech pravých mystických tajných společností.

Kapitola XXV.

25. Voda studená duši ustálené jest novina dobrá ze země daleké.

Tento znamenitý verš se vztahuje na první křest, který je poselstvem od Boha, dosud vzdáleného.

